

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

"De säger att en annan, en som heter Jesus, är konung."

Apg 17:7

"Det annorlunda riket" av Jan Egil Hafsahl, Sid 6

"I lagen från Sinai heter det alltid: du skall inte. De mänskliga rättigheterna har en annan formulering: Jag kräver mina rättigheter.

Guds lag lägger alltid ansvaret på individen medan människan inför Gud kräver sina rättigheter som om hon vore syndfri."

Är USA ändetidens Babylon? Bibelstudium av Sven Shimon om Nebukadnessars dröm, sid 15

Fortsätt att bedja!

Arbetet bland barnen i Dominikanska republiken går vidare.

Veronica och Ilennia ansvarar för barnmötena som hålls på tre olika platser i områden med mycket fattiga barn.

Sean Ureña samlar regelbundet en grupp på cirka femton ungdomar från elva år och uppåt till bibelundervisning och andra aktiviteter.

Barnen på bilden bor i ett område där stora behov finns. Det var under sommaren som Comunidad Maranata började att ha barnmöten på platsen. För varje vecka som gick kom det fler och fler barn och inför hösten planeras för ytterligare satsningar i området.

Bibelgruppen från Palavé på utflykt.

En grupp barn väntar tåligt på att barnmötet ska börja.

Maranataförsamlingen förmedlar din gåva. Pg 44 10 05-6

Ge ditt liv till Kristus

Vittnesbörd av Keren Léon

Jag fick för ett par månader sedan en bok som heter 100 % för Kristus, (Basil Malof). Den boken talar om att ge sitt liv till Kristus med 100 procent, och inte 50 procent. I boken står det om hur människan gör när hon räknar procent, $100-1=99$. Men när Gud räknar, så är $100-1=0$. Om vi inte ger *allt* åt Gud, så vill han inte ha någonting.

Vi måste ge Gud hela vårt hjärta. Vi måste ge Gud alla nycklar vi har. Varje litet hörn av vårt hjärta ska vara uppfyllt av Jesus. Han vill lära oss att förstå att livet vi lever inte är vårt liv, utan hans liv, för det är han som har frälst oss. Han dog för oss på korset och gav oss nytt

liv. När vi lever för Jesus ger vi honom hela vårt liv.

Vi vet att det att vara en kristen kan vara en svår kamp. Men vår Gud är stor och mäktig. Han hjälper oss när vi är svaga; då får vi tro på honom och hålla oss nära honom och inte släppa taget. Jesus vill vara vår vän, och vi måste öppna och släppa in honom när han bankar på vår hjärtedörr. Då får vi öppna dörren för honom, tro på honom och hålla honom nära oss.

Ett liv som kristen är inte en dans på rosor. Alla vet att det kommer väldigt svåra tider, men det är så härligt att vara frälst och ha Jesus i sitt hjärta. Det är det

bästa steget man kan ta; speciellt när man är ung. Världen har ingenting att ge oss. Det världen kan ge är mörker, ensamhet och depression. Men Jesus ger oss ljus, han ger oss nytt liv – och ett evigt liv!

Vi har ett hopp om att någon gång kommer Jesus, och då får vi möta honom på skyarna, och då ska vi bo med honom för evigt. Vår längtan är att leva för honom, så att vi får se honom när han kommer tillbaka. Det här är bästa steget man någonsin kan ta, och jag är så tacksam över att Jesus har tagit bort mina synder, att han har frälst mig och gett mig nytt liv. Amen. ■

Bibel & lärjungaskola!

10 oktober till 1 november

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till tre veckor med bibelundervisning, evangelisation och väckelsemöten.

Information och anmälan:

Tel 08-98 56 83, info@maranata.se

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson

emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.
Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2015

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda ma-
terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se

E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska rep.

Info (spanska) maranata.do

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83 Telefax:
08-98 21 39

Guds rike är ingen demokrati

Text: Bernardo Vidén

Mänskliga rättigheter, så-
som yttrande- religions- och
pressfrihet, ligger till grund
för många av våra moderna
samhällen, men den auktoritet

som utgör förutsättningen för ett sant män-
niskovärde, för rättvisa, barmhärtighet och
rättfärdighet vill världen inte veta av.

USA räknas historiskt som ett mänskliga
rättigheters föregångsland. Då federationens
första konstitution antogs den 30 april 1789
var det många européer som sökte sin tillflykt
där. Från Sverige tog utvandringen fart under
1830-talet då de lagar som förbjöd utvandring
upphävdes. Många familjer flydde på grund
av kristendomsförföljelse. I USA fann man en
fristad att fritt kunna utöva sin tro.

I samband med att USA:s första president
George Washington installerades i sitt ämbete
deklarerades övertygande att landets framtid
hängde samman med troheten till Gud. I var-
nande ordalag talades om att den dag USA
överger Bibeln och dess värderingar som grund
för nationens uppbyggnad, så bäddar man
också för sin egen undergång. Stor vikt lades
vid att de som skulle leda landet också skulle
vara hängivna Guds tjänare. Amerikas förenta
stater invigdes med ett bönemöte. En vecka
innan installationen, den 23 april 1789, publi-
cerade *New York Daily Advisor* följande:

-På morgonen den dag då vår president instal-
leras i sitt ämbete, kommer klockorna att ringa
klockan nio, då folket kan gå upp till Guds hus
och på ett högtidligt sätt anbefalla den nya re-
geringen, med alla dess viktiga uppdrag, till ett
heligt skydd och välsignelse från den Högste.
En tidig timme är nogsamt fastställd för denna
säreigna handling av hängivenhet och den är
helt utformad för bön.

Idag ser det annorlunda ut. USA har forcerat
oåterkalleliga gränser och övergivit den grund
som lades, och därmed också garantin för att
fördragen om mänskliga rättigheter ska ha
verklig effekt. Mänskliga rättigheter utan Guds
ord som grund får nämligen motsatt verkan och
öppnar för en avgrund.

I dagens USA bestraffas kristna hjälpor-
ganisationer som vägrar utföra aborter med
indragna bidrag. Vigsselförrättare som vägrar
viga homosexuella dras inför rätta. Häromda-
gen häktades en kanslichef i Kentucky sedan
hon på grund av sin kristna tro vägrat att utfärda
vigselbevis åt samkönade par. Federalt sett så
trampas det bokstavligen på dem som hävdar
att Guds ord är grunden för ett värdigt liv. I
mänskliga rättigheters namn har man lagstiftat
bort den omutlige Gudens rättfärdighet och
därmed också sagt nej till hans beskydd. Man
vill ha rättigheterna men inte veta av Gud. Han
passar helt enkelt inte in.

Gud låter dock aldrig en olycka komma över
ett land utan att först varna genom sina profeter.
1973 basunerade David Wilkerson ut varningar
om vad som väntade USA, mycket på grund
av dess orätfärdiga och gudlösa politik. Han
preciserade även en ekonomisk kollaps som
svårt skulle drabba landet och hur en omora-
lisk och smutsig flod skulle komma att dränka
landet med våld, sex och ockultism, i en mix
exponerad rakt in i hemmen. Homosexualitet
skulle komma att accepteras och kyrkan säga
att det är en gudagiven gåva. Wilkerson beskrev
vidare i sin bok *Synen* (1973) hur en tid av stort
avfall ska drabba hängivna och andefyllda
kristna som älskar Jesus:

-En tid av förföljelse kommer som världen
aldrig skådat maken till. Som ett monster ur
havet med många huvuden förföljer den alla
sanna Jesu efterföljare. Den kommer långsamt
och förrädisk i en tid då det ser ut som om
religionsfriheten nått toppen.

Wilkerson besökte Sverige 2004. Skrämd över
svensk kristenhets apati och tolerans gentemot
avfallet framförde han varningar också till
vårt land:

-Ni är nöjda med att komma till kyrkan, gå
till programmet, formaliteterna, organisera och
försöka finna makt i samhället. Ni har blivit
toleranta - - - Nej, säger Gud, ni är ljumma, ni
tolererar att ni inte får tala emot homosexualitet
från era talarstolar. - - -

Inför en tigande kristenhet utsätts barn i

svenska skolor idag för obligatorisk hbtq-undervisning. Enligt Myndigheten för ungdoms- och civilsamhällesfrågor (MUCF), är det att "kompromissa med mänskliga rättigheter" om man som lärare låter elever fundera över om homosexualitet kan tänkas vara synd: "I Sverige är det lagstadgat att samkönade par får adoptera barn. Ämnet är inte något att debattera och vara för eller emot", står det att läsa i deras publikation *Öppna skolan*.

Samhället hävdar alla människors rätt, samtidigt som man slagit undan nationens grundvalar. Tänk dig att Gud istället för att presentera sig som en absolut, oföränderlig Gud skulle sätta sig ner och i demokratisk anda förhandla fram en lösning med en syndfull mänsklighet. En dylik situation skulle vara katastrofal för hela mänskligheten.

För mer än 3000 år sedan gav Gud genom Mose ord som i alla tider stått som prototyp för många nationers lagstiftning. Där samlas Guds rikes principer till räddning för varje människa. Guds ord är inte bara överlägset alla mänskliga rättigheter – det utgör också dess garanti. I 5 Mosebok 15 framgår att om vi håller och låter oss leda av Guds bud *så borde det rätteligen inte finnas någon fattig hos dig*. På Lots tid står det att folket i Sodom ropade till Gud över den orättfärdighet som där rådde. Förtrycket mot den fattige och änkan speglade ondskan som fick oanade konsekvenser. Sodom står som ett varnande exempel för oss som lever i den yttersta tiden: -Städerna Sodom och Gomorra dömde han till undergång och lade dem i aska och gav så ett exempel på vad som väntar de gudlösa (2 Petr 2:6). Men det står också att Gud räddade den rättfärdige Lot.

För barnens och den unga generationens räddning: Låt dem få lära känna Jesus! Han är vägen, sanningen och livet! ■

Fortsätt kampen!

Av Arne Imsen (Utdrag ur sista kapitlet i boken med samma namn)

Jag citerar ur Hebreerbrevet 8:5: "Se till att du gör allt efter den mönsterbild som har blivit dig visad på berget." Mönsterbilden var så viktig att Gud inte lät sin tjänare designa någon del utav det tabernakel han skulle bo i, varje bräda var genomborrad. Bräderna låg inte sida vid sida, de var helt enkelt intappade i varandra. Vi måste vara genomborrade, så att Herren kan bo ibland oss. Ingenting överlämnas åt slumpen.

Vi frestas ofta bli frilansare så att vi gör efter vårt eget huvud. Istället för att bli ett Guds hus, blir vi ett avgudatempel och ett tillhåll för makter och myndigheter som sedan terroriserar hela mänskligheten.

I 1 Korintierbrevet 5 står om din och min kropp att den nedbrytes. Tältet bryts ner, men evighetens Gud har en bostad. Han bor ibland dem som har en ödmjuk anda och ett förkrossat hjärta.

Han bor inte i alla dessa hus och tempel som bär hans namn. Han låter sig inte betjänas av människohänder, som om han vore beroende av alla dessa miljoner händer som vill tjäna honom inom alla områden; vill bygga upp, förbättra, förädla, kultivera.

Den bostad Gud vill ha är den levande församlingen. Där bor han och verkar.

Låt oss tillsammans anropa himmelens Gud om ynnesten att få vara en sådan levande församling. Den urkristna församlingens trosbekännelse är omöjlig

att proklamera utan att äga den urkristna församlingens Jesus.

Låt oss upphöja Jesus så att vår församling blir ett Guds hus, där det inte bara blir ett och annat nedslag av den helige Ande, men där den helige Ande bor och utför sina dråpliga gärningar.

Vi är benägna att sjunga om hemlandet och vi vill så gärna bli uppbyggda, men vi måste på något vis, inte genom teoretiska beslut, men genom erfarenhet komma bort från lustmomentet och ledas in i kampmomentet, så att vi konkret och påtagligt blir korsbärare i Jesu efterföljd.

Om jag kunde driva fram detta med disciplinära åtgärder så skulle jag naturligtvis göra det, men det går inte, för då blir det kommandodisciplin i församlingen, och sådant kan inte leda fram till annat än militanta miljöer. Vi har inte fått korpralens uppgift, utan herdens. Vi kan inte kommendera fram eller fösa fram, men vi kan gå före och med vårt eget liv visa vägen och bli förebilder för trons folk.

Det finns fördolda skatter nedlagda ivårt väsen. Vi kan vara med och locka fram det som är nödvändigt för vår andliga tillväxt. Locka fram hågen som ger människor en djup längtan att få mera av Jesus.

Vi behöver Ordet som blev kött – det inkarnerade Ordet. Det räcker inte med att vi *har* budskapet, vi måste *bli* budskapet. Det är Guds vilja med oss allesammans. ■

Läs boken i sin helhet!

Undervisningen som publicerats i denna bok, var från de sista månaderna Arne Imsen levde. Något av ett testamente till den kämpande församlingen med förmaning, tröst och uppmuntran till var och en som vill leva i Jesu efterföljd.

Pris 39 kr +porto

Beställ på tel 08-98 56 83,

via webshopen <http://bmc.storedo.com/>

Det annorl

Under sommarkonferensen hade Jan Egil Hafsahl, föreståndare för Pilgrimsfolket i Norge, några bibelstudier som han introducerade med en kort historik över den motkultur och proteströrelse som gick fram över västvärlden under sextio- och sjuttioalet. Han presenterade hur det också inom kristenheten växte fram en proteströrelse mot etablerad, materialistisk livsstil, och även hur maranataväckelsen växte fram med storfamiljer och kampen för att stå utanför.

Bibelstudium av Jan Egil Hafsahl

Vad ska läsa ett av de äldsta vittnesbörden som ges om Guds folk. Vi går till Apostlagärningarna kapitel 17, och läser från vers 6, den sista delen: "Dessa män, som hava uppviglat hela världen, hava nu också kommit hit, och Jason har tagit emot dem i sitt hus." Och så kommer definitionen på dessa trons uppviglare: "De göra alla tvärtemot kejsarens påbud och säga att en annan, en som heter Jesus, är konung."

Kan du säga amen till detta? De göra alla tvärtemot kejsarens påbud och säga att en annan, en som heter Jesus, är

konung.

I Svenska Folkbibeln står det: "Nu är de här också, de som har vänt upp och ner på hela världen, (...) De handlar alla mot kejsarens påbud."

Jag skulle vilja säga något om "Tvärt-emot-riket". Dessa som handlar tvärt emot.

När Johannes Döparen introducerar Jesus och hans rike, så gör han det med dessa ord, om vi läser ur Lukas 3, där vi möter Johannes Döparens vittnesbörd, och han introducerar här Tvärt-emot-riket:

-Alla dalar skola fyllas och alla berg och höjder sänkas; vad krokigt är skall bli rak

väg, och vad oländigt är skall bli släta stigar (Luk 3:5).

Jag har satt som rubrik över detta: Det som är tvärt emot. Det annorlunda riket. När Maria sjunger sin lovsång, säger hon i Lukasevangeliets första kapitel:

-Härskare har han störtat från deras troner, och ringa män har han upphöjt; hungriga har han mättat med sitt goda, och rika har han skickat bort med tomma händer (Luk 1:52-53).

Det är Tvärt-emot-riket.

Inledningsvis ska jag göra en parentes, ett litet språng i historien. Vi ska sedan göra en liten analys av vår samtid.

unda riket

1969 kom ett alldeles nytt ord in i den svenska ordvokabulären. Det introducerades av en amerikans socialkritiker vid namn **Theodore Roszak**. Han gjorde en analys över de proteströrelser som svept över hans hemland under 60-talets gång. När han gör sin analys, kallar han den för "a counter culture", eller som vi säger, "en motkultur"; en kultur som vänder sig emot. Den här motkulturen som Roszak beskriver, var resultatet av de proteströrelser som man mötte i Amerika som ett resultat av Vietnamkriget. Kriget hade pågått i 15 år, och skulle pågå i ytterligare sex år utöver historien. Men över hela Amerika, speciellt hos den yngre generationen, möter du en proteströrelse mot det Vietnamkriget representerade. Som en protest mot soldaternas kortsnaggade frisyr började ungdomarna låta håret växa långt. Denna proteströrelse som egentligen började som en antimilitaristisk proteströrelse, grep alltmer omkring sig och blev en proteströrelse mot allt som smakade etablerat samhällsliv. Vi kallar denna motkultur för "hippierörelsen". En subkultur som visade sig i litteraturen, i bildkonsten och framför allt i musiken. En proteströrelse med Jimi Hendrix, Bob Dylan, Janis Joplin, Jennifer Eblein, Beatles - det långa håret, protesten mot det som sker.

Man gick barfota med blommor i håret, använde sig av psykedeliska preparat. Man tror sig ha en kosmisk insikt när man går på pilgrimsfärder österut – till Tibet, eller var man nu hamnar. Det är en proteströrelse, en motkultur.

Mera intressant är förstås det som sker i den kristna ungdomsrörelsen. Det börjar med en prästman, som heter **Artur Blessit**. Han går runt i hela USA med ett gigantiskt kors på hjul. Det blir början till

något alldeles nytt. Man kallar det gärna Jesusfolket eller Jesusrörelsen. När man på Sunset Street öppnar ett bokkafé, eller en kristen nattklubb, som man själv sa och som hette His Place, blev det startpunkten, etableringen av Jesusrörelsen. Därifrån gick man ut. 1965 öppnade **Chuck Smith** sitt Calvary Chapel i Kalifornien. Det resulterade i att tusentals ungdomar sedan lät döpa sig i Stilla

Vi önskade
synliggöra
denna ge-
menskap
genom att
vi bildade
kommuni-
teter och
flyttade
samman.

Havet. Det var början till Jesusrörelsen. 1967 kom The Living Room till. Det var det första kristna kollektivet i Kalifornien, som ett resultat av Jesusrörelsen. Går vi fram till 1970, räknar man med att det fanns mer än 3000 kristna kollektiv; bara i USA. Det är ungdom som vill ett annorlunda liv, det är en motståndsrö-

relse, en motkultur. När Jesusrörelsen kom till Hollywood, började den lilla grupp som var där växa sig stor, och gav ut en gatutidning; *Hollywood Free Paper*. Man tryckte den där gatutidningen i en halv miljon exemplar – bara i Hollywood! Hela den här "subkulturen" var ute på gator och gränder dygnet runt för att vinna människor för Kristus.

När sedan **Liza Mayster** kom, 1971, och man bildade Jesus people Army, och började ge ut tidningen *County Stone paper*, så trycktes den i mer än två miljoner exemplar, för man var så angelägen om att nå människor med evangelium. Det hade sin rot i dessa centrerade kollektiv runt omkring i USA.

MaryMc Cuier, John Fischer, Keith Green, Andrew Crouch. Children of the Day. Ats Tune, osv. Det var motkulturen i USA. Sedan också i Europa.

I början av 1970-talet började också vi. Maranatafolket. Pilgrimsfolket. Vi var inte en frukt av Jesusväckelsen – inte på det sättet. Men resultatet var detsamma. Vi önskade vara en motkultur i tiden. Vi önskade vara ett annorlunda folk. Och vi önskade synliggöra denna gemenskap genom att vi bildade kommuniteter och flyttade samman. Det var det annorlunda folket; Tvärt-emot-folket. Vi önskade vara en motkultur. Man kan fråga sig: Vad hände med Jesusrörelsen? Så småningom blev också Jesusrörelsen etablerad. Det här gatufolket som varit ute, flyttade in i teologiska föreläsningssalar och blev pastorer. Deras T-shirts med "Jesus lever" byttes ut mot kavaj och slips.

Kollektivet förändrades till enskilda bostäder. Protesterna upphörde så småningom, och församlingen blev världslig.

Jag vet inte om du håller med om mina

reflexioner, men jag upplever så oerhört att här ligger vår kallelse. Man måste också vara så sann att vi ställer frågor om vår egen utveckling. Om vi har bevarat den här proteströrelsen. Motkulturen. Om vi önskar vara det här annorlunda folket. Eller om även vi har blivit mer eller mindre etablerade och världslika?

Om begreppet motkultur handlar om 1960-talet, så är principen mer än 3500 år äldre. Om ”motkultur” var ett populärt uttryck i vår ungdom, så är principen långt äldre.

Vi går till 3 Moseboken 18. Här möter vi bibelns Tvärt-emot-folk:

- Och HERREN talade till Mose och sade:

Tala till Israels barn och säg till dem: Jag är HERREN, eder Gud. I skolen icke göra såsom man gör i Egyptens land, där I haven bott. Ej heller skolen I göra såsom man gör i Kanaans land, dit jag vill föra eder; I skolen icke vandra efter deras stadgar. Efter mina rätter skolen I göra och mina stadgar skolen I hålla, och skolen vandra efter dem. Jag är HERREN, eder Gud.

Det som är typiskt för den här texten, är: ”I skolen icke göra...” Man skulle vara annorlunda än Egyptens folk, som man kom ifrån. Vi förstår att Egypten representerar världen. Man förväntar ett annorlunda folk än det man ser i världen. Och så förväntar man ett annorlunda folk än det man möter i Kanaan, som står för religionen, med alla dess avgudar. Man förväntar ett folk som är annorlunda än världen, annorlunda än religionen. Ett folk som säger: ”Det är Gud som är vår Herre!” Alla dessa som gör tvärt emot vad kejsaren säger, i det att man hävdar att det finns en annan som är Herre, nämligen Kristus! Det är Tvärt-emot-folket. I skolen icke göra – icke göra som dem, och icke göra som dem. Man förväntar något annorlunda.

Vi tycker ibland att detta är Israels historia. Det är gammalt, vi skakar på huvudet och ser på hur de handlade. Ibland gjorde de Guds vilja, och var uppe på höjderna. Ibland handlade de tvärt emot och kom ned i dalen. Vi tycker det var gräsligt. Tänk att det där folket var på detta vis! Ibland var de på Herrens sida, ett annorlunda folk, ibland dök de ned. Och så tycker vi att det är historia.

Och så förstår vi inte att även historien handlar om dig och mig. Ett annorlunda Tvärt-emot-folk.

I fjärde Mosebok, kapitel 23 möter vi ett folk som är på höjderna. De är annorlunda. Bileam har blivit hämtad av kung Barak, och han gör en analys av detta folk. Han säger:

Vi läser om hur Jesus summerar riktlinjerna för det nya folket. Ett annor- lunda folk, som handlar annorlunda, tänker annor- lunda, lever annorlunda.

-Från klippornas topp ser jag ju honom, och från höjderna skådar jag honom: se, det är ett folk som bor för sig självt och icke anser sig likt andra folkslag (4 Mos 23:9).

Smaka på det. Ett folk som icke anser sig vara likt andra folk – det är annorlunda. De bor för sig själv och anser sig inte likt andra. Det är Tvärt-emot-folket.

Så möter vi under historiens lopp resultatet:

-De förgjorde icke de folk om vilka HERREN hade givit dem befallning, utan beblandade sig med hedningarna och lärde sig deras gärningar (Ps 106:34-35).

Det är katastrof. Istället för att vara ett Tvärt-emot-folk, blev man ett Likadan-folk. De beblandade sig med hedningarna, och började göra och handla precis som de gjorde. Från att vara ett enskilt Annorlunda- eller Tvärt-emot-folk, så blev man ett Likadan-folk som blandade sig med den övriga hopen. Det blev ingen skillnad.

Om vi går till slutet av Samuels-tiden, så är det kanske symptomatiskt det som händer när man kommer fram till den åldrige Samuel:

-Och de sade till honom: ”Du är ju nu gammal, och dina söner vandra icke på dina vägar. Så sätt nu en konung över oss till att döma oss, såsom alla andra folk hava.” (...)

-Men folket ville icke lyssna till Samuels ord, utan sade: ”Nej, en konung måste vi hava över oss.

Vi vilja bliva lika alla andra folk...” (1 Sam 8:5 och 19-20).

Det är någonting av det mörkaste i Israels historia. Från att ha haft Gud som sin konung, säger man: Vi vill bli lika de andra nu. Vi vill bli lika alla andra folk. Man är inte längre tvärt emot, utan likbildad med.

När Jesus kommer och presenterar sitt rike, drar han upp riktlinjer för sina lärjungar i det vi kallar begspredikan. I Matteus 6, läser vi om hur Jesus summerar riktlinjerna för det nya folket. Han säger: gör inte som de gör. Var inte som de är. Var annorlunda. Ett annorlunda folk, som handlar annorlunda, tänker annorlunda, lever annorlunda, tror annorlunda, är annorlunda än alla andra folk. Gör inte som de! Bli inte som de! Tänk inte som de tänker, handla inte som de gör, utan var ett annorlunda folk. Ett Tvärt-emot-folk. Dessa som alla göra emot kejsarens stadgar, i det de säger att det finns en annan som är konung. En som heter Jesus. Hans makt i deras liv var så stor att man vägrade likbildas med det övriga folket. De var annorlunda. ■

Jacob, 16 år:

- Konferensen har gett nya perspektiv

Maranataförsamlingens Sommarkonferensen på Bällsta missionscenter kom att från första bibelstudiet fram till söndagkvällens finalmöte i tältet, i sång, vittnesbörd, förkunnelse och gemenskap genomsyras av den uppförande maningen "Ge allt för Jesus". Tiden är alltför kort för att slösas bort på oväsentligheter. Jesus vill fylla församlingen med sitt eget sinne, med sin vilja och utgivande kärlek.

Under sex konferensdagar var ett förväntansfullt maranatafolk samlat från många olika platser. Ända från Indien kom missionär **Varghese Thomas** med sin son **Samuel**. Broder Varghese berättade om nöden i Indien och om hur kampen för evangelium innebär förföljelse, och Samuel vittnade om hur Gud kallat honom att lämna ett välav-

lönat jobb inom databranschen för att ge all sin tid åt Guds verk.

Förutom Indien gavs missionen i Rumänien och Dominikanska republiken stort utrymme med hälsningar och aktuella rapporter om hur Guds verk går framåt. **Jan Egil Hafsahl** från Pilgrimsfolket i Norge utmanade genom att under tre dagar undervisa om *det annorlunda folket*: "Församlingen är ett tvärtemot-folk, en motkultur till världen! Då Jesus frestades i öknen drog han upp riktlinjer för församlingen som berör alla livets stora områden; politiken, religionen och ekonomin." Midnattsropet ställde ett par enkla frågor till några av konferensdeltagarna: Hur har konferensen varit? Är det något speciellt under veckan du vill lyfta fram?

Reportage: Berno Vidén

Den förste vi möter är tidningens fotograf **Morgan Lindroos** som tveklöst säger att veckan varit både bra och givande. Han betonar speciellt Jan Egils undervisning om *det annorlunda folket*: "Det väckte en längtan

till förändring att bli mer lik Jesus och mindre lik världen."

Sirsa García, en syster från Dominikanska republiken som bott många år i Sverige säger: "För mig har konferensen varit en stor välsignelse. Innan jag kom hit så var jag mycket deprimerad. Jag klarade inte ens av att gå till mitt arbete. Men så fort jag kom hit och var med i mötena så

upplevde jag hur Herren arbetade inom mig. Speciellt har budskapet om att tjäna Gud helhjärtat gripit tag i mig. Vi ska inte vara en religion, utan vi behöver se vår nästa och lära oss att hjälpa den som behöver oss, både materiellt och andligt."

Sirsas dotter **Keren Lèon** var också med på konferensen och hon är dessutom en av medarbetarna i församlingens dagliga arbete i Stockholm. Keren låter

Sirsa García:
- Jag upplevde hur Herren arbetade inom mig.

mycket inspirerad då hon säger: "Det är öppna dörrar! Vi ungdomar har börjat samlas på ett nytt sätt och söka Gud av hela vårt hjärta. Man känner att nåden är verklig. Den helige Ande vill leda oss och fylla oss. Han vill att vi ska söka honom och ge hundra procent av vårt liv till Jesus."

Ragnar Sjöberg, före detta stockholmaren numera bosatt i Hälsingland uppskattar den givande gemenskapen: "Det behövs alltid förnyelse och jag uppskattar

Syskon från när och fjärran slöt upp.

Från ett av väckelsemötena som hölls i tältet.

sångerna. I ett möte sjöng vi några gamla sånger som jag inte har hört på många år. Det är äldre bra sånger med direkta och tydliga budskap om Jesus. Jag uppskattar att församlingen här inte har släppt in den nya moderna musiken utan lyfter fram

Ragnar Sjöberg:
- Jag uppskattar att församlingen här lyfter fram gamla genuina väckelsesånger.

gamla genuina väckelsesånger. De har ett väldigt starkt budskap.”

Johan Breazu från Norge uttrycker glädje över att ha kunnat vara med under hela konferensveckan: ”Jan Egils bibelstudier om att vara ett tvärtemot-folk var speciella och de inspirerade mig mycket. På kvällarna i tältet var det mycket fina möten och det kom också mycket folk. Det var tryck i mötena! Hela konferensen var också missionsfokuserad. Vi blev uppdaterade om vad som händer med Guds verk runt om i världen.”

Att kvällarnas väckelsemöten var speciella är det många som framhåller, exempelvis **Börje Hoff**: ”Det var andefyllda möten, väldigt gripande. Alla vittnesbörd har varit så levande.”

Det är verkligen en förnyelsens atmosfär som råder på Bällsta, en förnyelse med Jesus i centrum. **Magdalena Lindroos**

uttrycker sig så här: ”Det har varit en helt underbar konferens och man känner Guds närvaro, speciellt bland ungdomarna. Vi har fått ta nya steg i beslut att ännu mer lämna våra liv till Gud, att i handling leva som ett annorlunda folk, en helt annan livsstil.” **Anne-Lie Vidén** instämmer: ”Ganska många har påmint om att vi är frälsta genom nåd och om hur viktig missionsbefallningen är.”

En av väckelsens pionjärer är **Margot Nashed** som påminner oss om att budskapet också varit uppfordrande: ”Man har fått ett annat perspektiv och en djupare vision. Samuel Hafsahls predikan på söndag förmiddag var enormt bra, men man kan inte ta ut en detalj så där. Alla olika delar har bidragit till en helhetsupplevelse. Jag är otroligt tacksam för den här veckan.” Eller som broder **Najib Elkhalfi** uttryckte det: ”Gemenskapen i församlingen är så värdefull. Man är ett

Najib Elkhalfi:
Gemenskapen i församlingen är så värdefull.

med varandra och på väg mot samma mål. Vi får hjälp att komma in i trons lydnad.” På liknande sätt svarar **Stefan Dahlberg** från Bro på frågorna: ”Helheten har varit hur bra som helst rakt igenom.”

Jakob Hafsahl från Norge betonar

vikten av att vi bör leva annorlunda än vad man gör i världen: ”Konferensen har gett nya perspektiv.”

Broder **Lennart Schmützer** vittnade om hur han under konferensen firade ettårsjubileum. ”För ett år sedan kom jag med bil

och husvagn för att besöka församlingen. Sedan dess har jag stannat kvar och funnit både böne- och arbetsgemenskap.”

”Vi har lärt oss väldigt mycket de här dagarna, kvällarnas väckelsemöten har

Jakob Hafsaahl:
-Vi bör leva
annorlunda än
vad man gör i
världen.

varit fantastiska”, säger **Paulus Elias-son**, som också var en av veckans talare: ”Det vi kommer att ha med oss som ett bestående intryck är att det handlar om att vara ett annorlunda folk, att vi ska söka det som är unikt. Som Samuel talade om nu på förmiddagen (19/7 kl 11.00) så ska

Väckelsesång i tältet.

vi inte skämmas för det som är speciellt med att bära den kristna bekännelsen.”

Nödvändigheten av att i ord och gärning vara tvärt emot världen återkommer från flera deltagare: ”Jag känner speciellt för det som Jan Egil talat om att vi är ett annorlunda folk, ett mot-kultur-folk”, säger **Karin Lindroos** från norska Pilgrimsfolket. **Theresia Vidén** betonar vilken betydelse eftersamlingarna hade, då ungdomarna samlades sent på kvällarna: ”På kvälls-

samlingarna har vi samtalat om hur det vi hört och lyssnat till ska kunna fungera i praktiken, i vardagslivet.”

Sammanfattningsvis kan man säga att konferensen sporrat till att ta nya steg i tjänsten för Jesus, något **Elaine Vidén** instämmer i: ”Att ge allt till Jesus är

Elaine Vidén
- Ge allt till Jesus!

det viktigaste. Inte bara lite grann utan verkligen allt. Då får man också tillbaka mycket.” ■

Parallellt med bibelstudierna samlades barnen till barnmöten. Här är det Karin Lindroos och Sirsa García som samlar dem.

Under flera av kvällarna ville lovsången inte tystna och bönen inte ta slut.

Vad hände med Jesu kropp?

Text: Paulus Eliasson

Jesu död och påstådda uppståndelse är evangeliernas klimax. Jag säger påstådda, för det

är absolut inte alla som utan vidare godkänner evangelisternas historia som fakta. "Det är för många motsägelser i evangelieberättelserna", "människor uppstår inte från de döda" eller "något annat hände med Jesu kropp" är vanliga kommentarer.

I denna artikeln vill jag utgå från en argumentation som kanske kan verka ovanlig för evangeliskt troende. Vi ska nämligen ta utgångspunkt i en "minsta gemensamma nämnare" mellan troende och icke troende, när det gäller Jesu uppståndelse. Ofta, när kristna samtalar med icke troende, slår man huvudet mot en vägg. När vi säger att "Bibeln säger...", så får vi svaret "Jag tror inte på Bibeln", och så stannar det där, med ord emot ord, tro emot otro. Därför kan det vara nyttigt att försöka hitta en gemensam grund att stå på.

Den amerikanske historikern och professorn **Gary Habermas** försökte på 70-talet göra just detta, när han forskade i frågan om Jesu uppståndelse. Det Habermas gjorde, var att se på vad majoriteten av forskare på Nya testamentets område kunde enas om. Oavsett vad man anser om Nya testamentet (NT), så är det några fakta som man inte kan komma ifrån – hur bibelkritisk man än önskar vara.

Jesu levde för 2000 år sedan, det är nästan alla eniga om. Jesus menade sig vara Guds Son, det är också allmänt accepterat. Och när det gäller uppståndelse-dramat, så är det fyra fakta – de så kallade "minimala fakta" – som majoriteten av forskare är eniga om. Ska man förneka dem, så går man alltså emot konsensus i forskningsvärlden.

Vilka är då dessa fakta?

1. När Jesus hade dött, blev hans kropp lagd i Josef från Arimateas grav.
2. Tre dagar senare blev hans grav funnen tom av några kvinnor.
3. Jesu lärjungar hade upplevelser där

I Josefs grav

Bibeln säger att när Jesus hade dött, bad en man vid namn Josef från Arimatea om att få begrava Jesus. Denne Josef var en judisk rådsherre, som var Jesu lärjunge i hemlighet. Josef och några kvinnor begravde Jesus i Josefs familjegrav, någonstans i Jerusalem med omnejd. Detta var en grav som var ett uthugget rum i klippan – och framför graven rullades en sten på plats.

Varför tror de flesta historiker på detta? Jo, för det första finns denna berättelsen i de allra tidigaste texterna vi har – och nämns från flera olika källor. För det

”Den enkla berättelsen om några förtvivlade kvinnor vid den tomma graven saknar alla mytens och legendens kännetecken.

de såg Jesus levande.

4. Jesu lärjungar var beredda att dö för sin tro på Jesus som uppstånd.

Vi ska se närmare på dessa påståenden; vi kan ju inte tro på något bara för att majoriteten av historiker menar det. Men det som är viktigt, är att vi förstår att om vår förklaring om vad som hände med Jesu kropp ska vara trovärdig, så måste den förklara dessa fyra faktum på ett sammanhängande sätt.

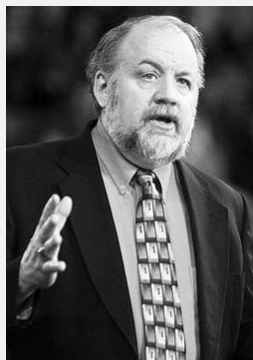
andra menar man att Josef inte kunde vara en kristen uppfinning från senare tid. Judiska rådsherrar var nämligen just de som den tidiga kristna församlingen hade som sin värsta motståndare. Det hade varit pinsamt och onödigt för en senare påhittad historia att placera en judisk ledare som den som tog hand om Jesu kropp.

Kvinnorna vid graven

Den andra punkten som det är stor enighet om, är berättelsen om då en grupp kvinnor kom till Jesu grav. Tidigt på söndagens morgon var de på väg till graven för att behandla Jesu döda kropp med oljor och kryddor. När de kom till graven, fann de den tom.

Den observante läsaren ser att jag utlåter en del av historien – som t ex änglarnas ord. Detta beror på att det inte ingår i historikernas konsensus. Men vad är då anledningen till att man tror på den tomma graven? Jo, än en gång ingår berättelsen i de allra tidigaste texterna vi har, som Markus evangelium och Första Korintierbrevet. I 1 Korintierbrevet 15, säger dessutom aposteln Paulus att han förmedlar det han själv fick höra då han blev frälst – bara några år efter Jesu död – och så följer trosbekännelsen: "...att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna..." (1 Kor 15:3-4).

Att Jesus var i graven men uppstod betyder naturligtvis indirekt att graven var tom.

Gary Habermas forskade i frågan om Jesu uppståndelse.

En annan anledning att historien är trovärdig, är att det är kvinnor med i den. I det judiska samhället räknades en mans och en kvinnas vittnesbörd inte som likvärdiga. Fanns det manliga vittnen skulle inte kvinnors räknas, och man menade att de var litet trovärdiga. Chansen för att senare tiders påhittade historier skulle innehålla kvinnor är därför högst osannolik. Man skulle hellre ha både lärjungar, överstepräster och andra

vittnen närvarande. Detta kan vi också se i senare tiders falskari, som t ex "Petrus evangelium". Där beskrivs hur Jesus stiger ut ur graven med huvudet bland molnen, med ett flygande kors och röster från himmelen – samtidigt som romerska vakter och judiska ledare och många andra bevittnar händelsen.

Den enkla berättelsen om några för-

Någonting i deras liv hade förvandlat dem så radikalt, att inte ens mordhot kunde få dem bort från bekännelsen om den uppståndne Frälsaren.

tvivlade kvinnor vid den tomma graven saknar alla mytens och legendens kännetecken. Graven är tom – och de förstår inte varför.

Har du tänkt på hur de judiska ledarna reagerade på påståendet att Jesus var uppstånden? En grupp människor predikade på pingstdagen att för bara femtio dagar sedan uppstod deras ledare lekamligen från de döda. Vad skulle man göra? Förslagsvis öppna graven och visa hans döda kropp. Som vi sett tidigare var hans grav känd. Men det gjorde man inte. Matteusevangeliet kapitel 28 ger oss i stället den enda förklaringen man kom med, nämligen att lärjungarna stulit kroppen då vakterna runt graven sov. Bortsett från det rent löjväckande i att soldater som visste att det var förbundet med dödsstraff att somna på sin post skulle somna, alla som en, medan en grupp lärjungar rullar bort stenen framför graven och bär iväg kroppen där inne – så är detta också ett indirekt erkännande: Graven var tom – och det måste förklaras!

Lärjungarnas möte med Jesus

Efter Jesu uppståndelse hade flera människor någon slags upplevelse där de menade sig se Jesus levande. Så vagt uttrycker sig historikerna i mötet med det oförståeliga; nämligen att Jesu närmaste vänner såväl skeptiker som motståndare var med om något livsomsakande.

Det är svårt att hitta en forskare på

Nya testamentets område som förnekar att Petrus (också kallad Simon och Kefas) hade en personlig uppenbarelse av Jesus efter hans död. Likaså menar man att de tolv lärjungarna (som efter Judas död var reducerade till elva) hade en liknande upplevelse. Maria Magdalenas upplevelse anses vara autentisk, liksom Jakob, Jesu halvbrors. Till den listan kan

också läggas en uppenbarelse för 500 personer på en gång – och till sist Paulus (Saulus) från Tarsus möte med Jesus på Damaskusvägen.

Paulus säger i 1 Korintierbrevet 15:

"...han visade sig för Kefas och sedan för de tolv. Därefter visade han sig för mer än femhundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu lever, medan några är insomnade.

Sedan visade han sig för Jakob och därefter för alla apostlarna. Allra sist visade han sig också för mig" (1 Kor 15:5-8).

Detta är en substantiell grupp människor som påstår att de mött Jesus – och det måste förklaras. Inte minst Jakobs och Paulus möte med Jesus, eftersom de var skeptiker och motståndare till den kristna tron.

Frimodiga vittnen

Femtio dagar efter Jesu död står Petrus, den man som förnekade honom timmar innan hans död, fram med frimodighet och förkunnar: "Israeliter, lyssna till dessa ord: Jesus från Nasaret var en man som Gud bekände sig till inför er genom kraftgärningar, under och tecken (...) med hjälp av dem som är utan lagen spikade ni fast honom på korset och dödade honom. Men honom har Gud uppväckt och löst ur dödens vända..." (Apg 2:22-24).

Vad kan förvandla en person så till den grad? Vad kan förvandla hela den grupp

av människor som såg Jesus lida och dö, till den församling som frimodigt påstår att han var uppstånden? Och inte bara det – de var även beredda att dö för denna tro.

Ett bedrägeri håller bara så länge motiven för bedrägeriet finns kvar. Pengar, makt, respekt... Men i mötet med döds-hotet från domare och bödlar blir sådana saker små. Det hade varit enkelt för en Petrus och en Jakob att förneka det de påstod, om det var en lögn.

Någon kanske tycker att det finns nog

honom att göra under i Judeen också, och de sa: ”Man gör inte saker i hemlighet om man vill bli känd. Om du gör sådana gärningar, visa dig då öppet för världen” (Joh 7:4). Och Johannes lägger till: ”Inte ens hans bröder trodde på honom” (v 5).

Självklart var Jakob skeptisk. Han hade sett Jesus i snickarverkstaden och vid matbordet. Han hade lekt med sin storebror ute bland de andra barnen i Nasaret, och nu står Jesus och säger att han är Guds son.

Vad ska till för att du ska tro att din

Messias skulle uppstå när han har dött. Varje Messias-pretendent innan Jesus hade förlorat sina lärjungar när denne väl dog. Messias, menade man, skulle inte dö – utan regera som kung från Jerusalem. När Jesus dog var samma sak på väg att hända. Vi möter en rädd och ångestanfäktad grupp människor. Petrus var dessutom skuldmedveten efter att han förnekat Jesus, och ville nog helst av allt gömma sig undan; något han också gjorde.

Det fanns inga historier om uppståndna Messiasgestalter. Inte heller några profetior som samtidens rabbiner menade pekade på Messias uppståndelse. Alla profetior som den kristna församlingen senare pekade på, förstods retroaktivt. När Jesus var uppstånden, förstod man profetian.

Horus och andra myter

Var inte berättelsen om Jesus bara en kopia av Horusmyten som var samtida med Jesus? Det är en populär teori på internet, bland annat på grund av Zeitgeist-”dokumentären” som på YouTube hävdar att detta är bevisat. Sanningen är den att 99 procent av de ”fakta” som presenteras där är rena påhitt. Horus hade inte tolv lärjungar. Han blev inte född av en jungfru. Han kallades inte Guds Lamm osv.

För det andra finns inga belägg för att Horusmyten är lika gammal som Nya testamentet. Snarare är Horus en kopia av Jesus än tvärt om. Men den huvudsakliga orsaken till att inga seriösa historiker tror på Horusteorin, är att den inte stämmer med evangeliernas Jesuspresentation. Hela Nya testamentet knyter an till Gamla testamentets profetior och förkunnelse – inte till egyptiska eller grekiska myter. Ska vi förstå lärjungarnas tro på en uppstånden frälsare, måste vi gå till det som faktiskt hände vid korset och graven utanför Jerusalem runt år 29 e.Kr.

Tankebyggnaderna faller

En efter en faller de naturliga förklaringarna på uppståndelseberättelsen. Stal någon Jesu kropp? Det förklarar inte lärjungarnas visioner. Hallucinerade de? Det förklarar inte den tomma graven. Hade Jesus en tvillingbror som dök upp i Jerusalem samma dag som Jesus dog? Det blir för långsökt – och förklarar inte heller himlafärden. Konspirerade lärjungarna för att skapa en ny lära? Det förklarar inte varför de var villiga att dö för sin tro.

forts sid 27

Tänk om det är sant, det som Petrus förkunnade, och som människor genom 2000 år har bekänt: Gud uppväckte honom från de döda!

av människor som dör för allt möjligt som inte är sant; men det finns en viktig skillnad: Petrus och de andra apostlarna måste ha vetat med 100 procents säkerhet att det de sa inte var sant. Någon gång efter påskan skulle de ha kokat ihop en historia om att Jesus levde – och målet skulle ha varit personlig vinning. Men när då förföljelser kommer och de kristna jagas från stad till stad; hungriga, utslagna, hatade... Vad hade hindrat Petrus från att göra som Demas – bara överge alltihop?

Någonting i deras liv hade förvandlat dem så radikalt, att inte ens mordhot kunde få dem bort från bekännelsen om den uppstånde Frälsaren.

Petrus sa inför domarna i det Stora Rådet: ”Vi för vår del kan inte hålla tyst med vad vi har sett och hört” (Apg 4:20).

Jesu bror möter den uppstånde

Låt oss ta Jakob, Jesu halvbror, som exempel. Evangelierna talar inte mycket om honom, men i Apostlagärningarna tar han en framträdande roll i församlingen i Jerusalem. Det vi får veta om Jakob, är att han under Jesu liv i alla fall inte tror på honom som Messias eller Guds son. Han tvivlar också på undren som Jesus gör; och en gång när lövhyddohögtiden närmade sig, uppmanade Jesu bröder

bror är Guds son? Vad var det som bara några år senare fick Jakob att kalla Jesus för ”härlighetens Herre” (Jak 2:1)?

Paulus säger i 1 Korintierbrevet 15 att Jesus visade sig för Jakob. Vi vet inget mer om det mötet; inte vad som blev sagt, eller hur Jakob upplevde det. Men vi vet att han som bara en kort tid innan hade varit otroende, mindre än femtio dagar efter Jesu död är tillsammans med skaran i den övre salen som ber om att Guds Son ska sända sin Ande över dem! ”Alla dessa höll enigt ut i bön tillsammans med några kvinnor, Jesu mor Maria och hans bröder” (Apg 1:14).

Den som tror att det bara är fanatiska Jesuvänner som hallucinerar visioner av sin döde mästare, måste tänka om. Jakob och Paulus är utmärkta exempel på motsatsen.

Messiasförväntningar och uppståndelsen

När man försöker hitta naturliga i stället för övernaturliga förklaringar till uppståndelsen, så ligger det nära till hands att tro att lärjungarna kokade ihop läran om uppståndelsen själva. Kanske de hade läst i Gamla testamentet att Messias skulle dö och uppstå, och där hämtade inspiration till läran om Jesu uppståndelse? Det är inte så många som tror på den teorin – av den enkla orsaken att det inte fanns någon förutfattad åsikt bland judarna att

Är USA ändetidens Babylon?

Frågan är intressant och värd att betraktas i ljuset av Guds ord. Vart befinner vi oss i tiden enligt historien, Ordet och verkligheten sammantaget? Få böcker i bibeln ger oss ett tydligare besked på den punkten än Daniels bok.

Text: Sven Shimon

Illustration av bildstoden i Nebukadnessars dröm.

Den är så tydlig att historiker har ifrågasatt äktheten i Daniels profetior. Deras argument har varit: *Det finns ingen som så exakt kan beskriva historiens utveckling, så noga under årtusenden igenom, allt från 600-talet f.Kr. fram till ändetiden där vi nu lever.* Deras slutsats blir: Danielsboken måste vara skriven i efterhand och oäkta.

Låt oss nu istället anta att Daniels bok är uppenbarelser från den Gud som kallade honom under den 70-åriga fångenskapen av Israels folk från år 606 till 536 f.Kr. Då fick hela folket lämna landet Israel och deporteras till Babylon. Gud ville få igen alla sabbatsår Israels

folk inte firat under alla sina konungars regeringstid. Det här är beskrivet i 2 Krönikeboken 36:21 (se även 3 Mos 26:34). Ett sabbats- Shemitaår infaller vart sjunde år. Sju gånger sjuttio år blir 490 år och visar att Israels folk inte firat Shemitah sedan Sauls kröning år 1095 f.Kr. Daniel skulle nu visa Israel och hela världen vad Gud ämnade göra under de närmaste årtusendena.

Daniels storhet bestod i gåvan att kunna uttyda drömmar eller som Nebukadnessar sa om honom: "I vilken heliga Gudars ande är... ingen hemlighet är dig för svår." Läser vi noga i Daniels bok erfar vi att kungen blev omvänd till att dyrka Israels Gud. Idag skulle vi ha sagt: Han

blev omvänd och dyrkade den levande och sanne Guden. Så stort blev det judiska inflytande på kungen att han till slut *ärade himmelens konung.*

Gud lät en dröm drabba Nebukadnessar. Han blev så upprörd av den att han under dödshot mot alla spåmän och besvärjare begärde att de skulle säga, inte bara vad han drömt utan också dess uttydning. Daniel får nåden av Gud att meddela konungen vad han drömt och sedan dess uttydning. Drömmen och dess uttydning har sedan dess styrt historiens förlopp sedan 600-talet f.Kr. fram till våra dagar och i minst 1000 år framöver. Imponerande! Problemet var att ingen obehörig skulle tillåtas tro Daniels bok,

men insikten i den skulle öka i ändens tid. Gud uppenbarar hemligheter bara för vem han vill, vilket också det är ett under.

Detta var drömmen:

- Du, o konung, såg i din syn en stor bildstod stå framför dig, och den stoden var hög och dess glans övermåttan stor, och den var förskräcklig att skåda. Bildstodens huvud var av bästa guld, dess bröst och armar voro av silver, dess buk och länder av koppar; dess ben voro av järn, dess fötter delvis av järn och delvis av lera. Medan du nu betraktade den, blev en sten lösripen, dock icke genom människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna, som voro av järn och lera, och krossade dem. Då blev på en gång alltsammans krossat, järnet, leran, kopparen, silvret och guldets, och det blev såsom agnar på en tröskloge om sommaren, och vinden förde bort det, så att man icke mer kunde finna något spår därav. Men av stenen som hade träffat bildstoden blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden (Dan 2:31-35).

Drömmens uttydning i korta ordalag blir att världsriket Babylon skulle bli allt sämre och sämre tills fötterna bara var lerblandat järn omöjligt att förena. I de dagarna skulle Gud upprätta ett rike som skulle omfatta alla folk och Messias vara dess konung. Läs gärna hela Daniels bok i ljust av drömmens betydelse. Följ med mig också på en kort världshistorisk resumé och be om nåd att kunna tro.

Det babyloniska guldriket (606 - 539 f.Kr.). Det Medio-Persiska silverriket (539 - 331 f.Kr.). Det grekiska kopparriket (331 - 63 f.Kr.). Det romerska järnriket (fr. 63 f.Kr.) varar ännu idag som -Pax Romana- men består nu mest av lera. År 395 blev järnriket delat i två ben. Den östliga delen kom att heta Bysantiska riket, den västliga kallades Longobardiska kungariket Italien. Ännu vid denna tid och i minst 1000 år framöver bestod båda benen av järn, men nu började även leran visa sig i bildstoden. Från den här tiden är det genom splittring av riken svårt att följa delningen, men bildstoden känns lättast igen med att kalla benen för Öst och Väst.

Är Antikrist ändetidens sista storkonung?

Begreppet från guldets till leran hos bildstoden är ett mått på kvalité. Gud och guld-kungen ingick ett avtal med varandra gällande Babylon som rike. Det är svårt att genom Daniels bok fastställa vad

Hur blir det då med stenen som rycktes lös från fördold bild på församlingens uppräckelse. Sten sitt sammanhang och upp till Sion.

avtalet på alla punkter bestod av, men några kan förstås. Bland annat rätten för Gud att tillsätta regenter och att avsätta dem. Vidare att lagen från Sinai skulle ligga som grund för lagstiftningen. Det tredje att Israels Gud skulle hållas helig som den allsmäktige. Paulus ger oss en perfekt beskrivning på karaktären hos konungen av lera:

- Laglöshetens människa, fördärvets man, har trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter och allt som kallas heligt, så han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud (2 Tess 2:4).

Paulus talar också om ett avfall som måste ske. Vi förstår alltså att allt vad kungen av guld avtalat inför Gud, det bryter kungen av lera. Dessa två konungar är varandras absoluta motsats. Det är bara genom att betrakta deras olika karaktärer vi kan förstå vad Paulus menar med *avfallet*.

Vi kan erfara skillnaden mellan en kung av metall till motsatsen, en av lera. En folkvald ateistisk kung är alltså i Guds ögon ingen riktig kung. Ingen kung av Guds nåde. Vi kan ta ett exempel. När Tsar Nikolaus av Ryssland blev mördad under revolutionen blev varken Lenin eller Stalin riktiga kungar. Utöver det blev också staten Sovjet ond. När Paulus uppmanar oss att bedja för överheten är det underförstått att bedja för att den stat vi lever i inte ska bli ond.

Vi tar ett exempel till. När Amerikas

Förenta Staters författning skrevs, kunde ingen vara en ateistisk president utan ändring i författningen, eftersom varje sådan måste svära eden: *So help me God*. Presidenten kan alltså inte vara en ateist. Vad däremot USA gjorde var att införa lagarna religionsfrihet, yttrandefrihet och pressfrihet, eller som de heter; *de mänskliga rättigheterna*. Vi erfar alltså att antikrist kommer att kräva en gudlös författning och de mänskliga rättigheterna som grund för lagstiftning. Allt vad Gud heter ska bort.

Laglösheten beskrivs i bibeln som en hemlighet. I lagen från Sinai heter det alltid: du skall inte. De mänskliga rättigheterna har en annan formulering: Jag kräver mina rättigheter. Guds lag lägger alltid ansvaret på individen medan människan, i det andra fallet, inför Gud kräver sina rättigheter som om hon vore syndfri. Vi ser att det är ursprunget, källan till lagen, som avgör om lagen är orättfärdig i betydelsen laglöshetens hemlighet. Inte brist på lag. Källan i första fallet kommer från en rättfärdig Gud. I det andra är det egot, humanismen, som är ursprunget. Det här innebar att USA redan i sin författning öppnade upp avgrunden. Även om de hittills haft presidenter av järn, har hela tiden leran funnits där i blandningen.

berget? Det här är en en skall ryckas lös ur

Hur blir det då med stenen som rycktes lös från berget? Det här är en fördold bild på församlingens uppräckelse. Stenen skall ryckas lös ur sitt sammanhang och upp till Sion. Låt oss läsa:

- Husbondens tjänare trädde fram och sade: Herre, du sådde god säd i din åker; varifrån har den då fått ogräs? ... Låt båda slagen växa tillsammans intill skördetiden (Matt 13:27, 30).

När lärjungarnas antal förökades uppstod oenighet vid den dagliga utdelningen. Då tillsatte apostlarna sju män i församlingen som hade gott anseende till att sköta sysslorna. En av de sju var en proselyt från Antiokia som hette Nikolaus (Apg 6:1-ff). Redan efter 60 år gick att läsa i bibelns sista bok:

- Men den berömmelsen har du att du hatar nikoalaternas gärningar, som också jag hatar (Upp 2:6).

Mitt i den apostoliska församlingen såddes ett ogräs. Nikolaaternas gärning är i princip att dela upp lärjungarna i ett prästerskap och en lekmanagrupp. Överallt där vi stöter på den här konstellationen utövar ogräset sitt inflytande till dominans över de heliga. Det är från den här samlevnaden de heliga ska ryckas loss och bli den sten som senare ska träffa bildstodens fötter.

Vatikanstaten och dess kyrka menar att de kan härleda sitt ursprung till apostoliska församlingen. Delvis har den rätt, men inte ledande till Petrus utan till Nikolaus. Tredje beviset därpå är att ingenstans i Guds ord finns någon förebild att bygga en församling efter det mönster som kyrkorna gjort. Vi ser, och just därför, att den är ett mönster designat Nikolaus.

Hur ser det ut i öster?

Blickar vi österut ser vi samma tendens som i väst. Skillnaden består mest i på vilket sätt de bryter mot guldkungens avtal med Gud. Belsassar förbröt sig år 539 f.Kr. mot att hålla Israels Gud helig. Han sänkte under sin tid riket till silvernivå. Han fick sig skriven en handskrift på väggen:

- Du är vägd på en våg och befunnen för lätt (Dan 5:27).

Problemet folken har i öster är likartat; att hålla Israels Gud helig. Det blev värre sedan en profet på 600-talet proklamerade att en idol vid namn Allah är den högste guden. Efter det stora avfallet blir det - helt okej - att tillbedja vilken gud som helst, bara det inte är Israels Gud Jesus. Där går gränsen, vid märket för martyrerna. Idag hatar Allahs tillbedjare Israels Gud mest av alla folk i världen. Betraktar vi tillståndet i världen av idag är allt bara järn och lera, även i öster.

Enligt bibeln skall en åttonde babylonisk kung uppstå i ändens tid (Upp 17:11). Han blir regent för det fjärde vild-djuret beskrivet i Daniels bok från sjunde kapitlet (Dan 7:7-ff). Daniel poängterar att det - Fjärde Riket - skall uppsluka hela jorden. Efter dagens faktum och historien, inser vi att det här riket hade inte kunnat uppstå före världskrigen. Vi kan också tillägga att den kungen kan inte komma i tiden innan församlingen är skild från kyrkan; innan stenen har ryckts loss från berget.

Det blir ett tiostatsrike enligt bildstodens tio tår och djurets tio horn. Eftersom det skulle vara olikt alla andra riken, kan vi anta att riket uppstår genom förhandlingar. Att hela jorden delas in i tio regioner med varsin president, är inte ett otänkbart scenario. Äntligen kommer då världen bli enig på alla områden. När den åttonde kungen, en av de sju, blir ond - avfaller - kommer det fjärde vild-djuret upp ur avgrunden för en liten tid.

När Nimrod - den förste kungen av de sju - uppstod, när världen på den tiden skulle bli eniga, så hejdade Gud genom att dela vårt språk och de upphörde att bygga Babels torn. Gud fördröjde ytterligare sedan tiden ytterligare genom guldkungen och splittring, enligt bildstodens princip. Här är bara sju (alla datum är enligt Usher och engelska bibeln).

Fördröjningen är ett uttryck för Guds nåd. Den förbannelse som Gud uttalade då, har inte i sin fulla kraft drabbat världen ännu. Orsaken är att så många som möjligt ska bli frälsta, innan Gud utlöser sin vrede över ondskan och förgör den. Be om nåd att kunna undfly den ohyggliga tiden. Stenen som sedan träffar bildstodens fötter, blir när de heliga återvänder till jorden; och ni vet vart och med vem? Jo, med allas vår Messias Jesus och Jerusalem. ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Göteborg, 94,9 MHz

Dagl. 8.00 Månd & onsd 18.00

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Rudiosändningar via internet: <http://maranata.se/media/radio-maranata/>

- Han begynte

Leif Lövgren berättar

Under sommarkonferensen deltog broder Leif Lövgren som hunnit bli 70 år. MR bad honom berätta något ur sitt händelserika liv, varpå Leif uttryckte en önskan att lyfta fram hur Jesus började om på nytt igen i hans brokiga liv.

Jag har en historia som jag gärna vill berätta, och genom vilken jag vill vara till välsignelse och framför allt hjälp för ungdomar, så att de inte ska hamna i sådana svårigheter som jag varit i. Idag är jag fri.

Jag såg dagens ljus i en kökssoffa i en banvaktstuga, Imbostugan, mellan Uppsala och Tierp. Mina föräldrar var kärleksfulla och jag är övertygad om att min mamma tog mig i sin famn och bad den bön vi kan läsa om i bibeln: ”Må Ruben leva och inte dö” (5 Mos 33:6). Min mamma bad för mig, att det skulle gå bra för mig i livet. Vi var tre gossar som växte upp i hemmet. Senare bodde vi också på Soldatvägen i Tierp, i ett område vi kallade för Grini. Det var för att det liknade en fångkoloni i Norge under kriget, kallad Grini.

Jag föddes som vänsterhänt men i skolan tvingades jag att skriva med höger hand. Skollärarinnan kom med linjalen och slog mig på den vänstra handen och sa att man inte ska

skriva med den. Detta låg som ett ok över mig och det blev jobbigt. Jag tyckte att mina kamrater skrev så fina bokstäver och att det gick så bra för dem i skolan. Det gjorde att jag började att hitta vägar att hävda mig och redan tidigt kom in i osäkerhet.

När jag fyllt femton år och hade slutat skolan begav jag

olika länderna och hamnarna vi kom till. Där fanns så fina flaskor med förföriska etiketter och jag började dricka både öl och andra starka drycker. Alkoholen kom alltså mycket tidigt in i mitt liv. Inkörsparten var också då jag började att röka. På sjön var cigaretter billigt, fina märken av smuggelcigaretter. Man blev

något fasansfullt. Jag var 17 år gammal och vaknade upp på polishuset i Amsterdam. De tog fingeravtryck och fotograferade mig, och förde in mig i kriminalregistret. Under tre dygn höll de mig anhållen ... och jag fick leva på kålsoppa. Jag undrade vad jag hade gjort, och fick veta att jag i fyllan hade tagit en motorcy-

Det är så lätt att komma in i ett tillstånd då sänklodet fjättras kring en människa så att hon bara sjunker ... djupare och djupare.

mig ut på sjön. På den tiden var det ”inne” att gå till sjöss. Flera av mina kompisar gjorde likadant. Äventyrlusten tog över.

Jag fick jobb i köket som kockelev. Men ganska snart tyckte jag att det var så spännande att gå in på barerna i de

så tuff.

Även prostitution var vanlig. Flickorna stod i fönstren och lockade på killarna. Det var så man levde under sjömansåren; det blev en livsstil.

Jag drabbades ibland av att min hjärna slogs ut och att jag tappade minnet. I berusat tillstånd gjorde jag vid ett tillfälle

kel och kört som en galning genom stan. Det är otroligt att jag klarade mig, jag var mitt i allt beskyddad från att det skulle hända något ännu värre. Poliserna ledde mig ombord på båten och så fort vi kom till Stockholm blev jag svartlistad och fick sparken.

om igen

Jag kom hem till Tierp och arbetade en tid på järnbruket. Under helgerna stack vi till Furuvik. Där fanns en bar som jag ofta besökte. Redan som 17-åring var jag alkoholiserad. Exempelvis vågade jag inte tala med en flicka i nyktert tillstånd och man skulle vara så tuff inne på festplatserna. Det slutade alltid med att jag fick ligga inlåst i fyllecellen i Furuvik. Mor och far konstaterade mina problem och även ungdomsmyndigheterna började få upp ögonen för mig. Jag flyttade till Uppsala och fortsatte att leva mitt utsvävande liv.

Min familj var en rejäl familj, och det fanns respekt för bibelordet. Ändå gick det så snett. Jag kom in i ett ekorrhjul och sjönk bara djupare och djupare. Det är så lätt att komma in i ett tillstånd då sänklodet fjättras kring en människa så att hon bara sjunker ... djupare och djupare.

Men så, rätt vad det var så blev jag intagen på en alkoholistanstalt, Gudhem i Falköping. Där kom jag i kontakt med en vårdare som var bekant med Curt & Roland, och fick möjlighet att lyssna på Maranatasånger.

När jag tidigare som barn gick i skolan var kristendom mitt favoritämne. Jag tyckte mycket om då vi fick stå vid bänken och läsa Fader vår som är i himmelen. Det var

en härlig början på dagen. Vi fick också önska sånger och min hand for upp: "Jesus för världen givit sitt liv, öppnade ögon Herre mig giv." I skolan fanns en tramporgel som fröken spelade på. Det är ljusglimtar från min skoltid. Jag var också väldigt duktig på historia. En gång vann jag en uppsatstävling. Priset var ett kilo smör!

Orsaken till att jag nu hamnade på anstalt i Falköping var främst alkoholismen, men allt hängde ihop. I fyllan och villan kan man göra saker man inte har kontroll över. De skulle nu försöka få ordning på mig. På den tiden fanns det mera kärlek till att hjälpa ungdomar som hade hamnat i dryckenskap, så en hel månad var jag inlåst på polisstationen i Uppsala för att de ville hjälpa mig att komma till den här alkoholistanalten.

Men, jag rymde därifrån och under den tiden förstod jag att "kaka söker maka". Den värld som vi inte ser med våra lekamliga ögon, det är där kampen pågår. Den är mästerlig till att föra samman människor med samma problem, och så "hjälp" man varandra att sänkas djupare ner. Under rymmen var jag i Stockholm och levde i tunnelbanan nere vid Slussen. Där kom jag i kontakt med en grabb från Göteborg. Han sa: "Testa det här nu Lövgren så blir du inte så trött." Det var min första spruta med narkotika. Det var i mitten av sextioalet och alla

Leif vittnar under ett väckelsemöte i maranatatältet.

i den kategorin av människor hade tagit knark. Där tog livet en helt ny vändning.

Jag ägde en fin vit kostym. I de här kretsarna säger man att "vi är kompisar och du

tillhör ju oss". "Varsågod, det här får du", och så är man med i gänget. Det är gratis först, men sedan får man begär och blir beroende, och då kostar det. Så jag tog den

fin vita kostymen och gick till pantbanken och fick några femtiolappar för den. Pengarna fick jag lämna direkt till knarklangaren.

Undan för undan accelererade beroendet och jag kom i kontakt med storlangare. Jag kom jag in på Långholmen, dömd till ett års fängelse. Fångvaktaren lyfte blicken och undrade: "Så ung, och du ska sitta här?" Jag kom in bland de värsta förbrytarna dömd för olika inbrott.

Jag var väldigt svårhanterlig och skulle visa mig tuff i alla situationer. Det gick inte att ha mig på öppna avdelningar utan de låste in mig på "durken". Det som fanns att läsa var en Bibel. För att stilla mitt rökbegär plockade jag upp fimpar ur toaletten, tog ett blad från bibeln, jag skäms att tala om det, smulade sönder fimparna och gjorde cigaretter av det. Jag hade lyckats smuggla in plån och tändstickor också.

Sängen var fastlåst vid väggen, och de som varit i cellen före mig hade hackat in bud-

kan i Uppsala fanns en dam som skrev till mig: "Leif, du är lagd på mitt hjärta, jag ber för dig varje dag." Jag fick av henne veta att Jesus älskar mig och att hans kärlek ska revolutionera mitt liv. Jag vet inte vem hon var men Herren vet. Jag var så djupt sjunken och hade till och med kontakt med grova förbrytare, som exempelvis en seriemördare som gick under namnet Träskmördaren. Ja, det var en mycket svår tid...

När jag satt i fängelse kom det ibland folk ifrån församlingar som vittnade och sjöng för oss. Jag var på Norrtäljeanstalten flera gånger och dit kom de från Pingstkyrkan. Det grep tag i mitt hjärta. Det fanns i mitt inre ett rop som ljud hela tiden: "Finns det någon som kan hjälpa mig?"

Vid något tillfälle var jag på Monanstalten och dit kom maran-tavänner och sjöng för oss. Det var under 70-talet. De sjöng sånger som vi

Leif har ständigt bibeln med sig.

till oss. Det var en fin gest jag väl minns.

Jag var ju som sagt ett bönebarn. Det har funnits många involverade, och då jag lyssnade till evangelium genom dem som kom och sjöng på anstalterna och genom gram-mofonskivor och kassetter så skedde det något inom mig. Det var också i början av 70-

som hette Regnbågen, en verksamhet som hjälpt många att bli fria. Där kom min vändpunkt. Regnbågen talar ju om ett förbund från himlen, och löftesorden bakom sa att det inte ska förekomma någon mer syndaflod. - Leffe, sa Lasse, det gamla talar vi aldrig mer om. Du är ingen föredetting! Det handlar om den nya identiteten.

Jag döptes till Kristus 1972, och det fanns herdar som hjälpte mig väldigt mycket. En av dem var Göte Karlsson som sa: "Är det oro i sinnet och problem, gå upp på rummet, böj dina knän och tacka Jesus för blodet. Läs bibeln." Det var terapin. Mina älskade föräldrar var mycket tacksamma över att jag blivit frälst. Trots att de hade respekt för Guds ord så hade de aldrig bekänt Jesus. Det var en stor stund då jag fick bedja tillsammans med min mor. På dödsbädden fick jag också bedja med min far. Jag frågade om han var redo att dö och fick till svar: "Ja, min son, jag är redo, jag har tagit emot Jesus."

Jag har alltid varit intresserad av mission och att hjälpa barn. Moder Theresas arbete i Calcuttas slum har gjort djupa intryck på mig. När hon såg de fattiga och döende sitta utmed

Det fanns i mitt inre ett rop som ljud hela tiden: "Finns det någon som kan hjälpa mig?"

skap i väggen: "Lev farligt, dö ung och bli ett vackert lik." En livstidsfånge hade ingraverat följande: "Livet fick sona vad stunden fick njuta." Under den tiden fick jag också brev av min mamma som skrev att jag alltid var välkommen hem och att hon höll på att sticka en tröja till mig.

Under mina tider i fängelser så finns det människor som har bett för mig. I Pingstkyr-

behövde höra, om himlen och om vad Jesus gjorde på korset, om Golgata och försoningen. Där på anstalten så tyckte vi intagna också om att spela och sjunga. Där fanns en kille med gitarr som kunde spela, men en av hans strängar hade gått sönder. I den besökande gruppen fanns då broder Ove Vidén som också han sjöng och spelade gitarr. Han tog då resolut av en sträng från sin egen gitarr och gav den

talet en sällsam väckelsetid i Uppsala. En av de värsta missbrukarna i Uppsala, Lasse Myrberg hade blivit frälst. På Ulleråkers sjukhus fanns en avdelning som hjälpte narkomaner, och där jobbade Lasse, anställd av Moltas Eriksson som såg hur förvandlad Lasse hade blivit. Han kunde bli till hjälp för dem som var i samma situation.

Lasse började tala med oss. Han bad för mig på ett ställe

vägen så såg hon Jesus själv och hjälpte dem så att de fick ett värdigt avslut på sina liv. Hon såg till att de fick omvårdnad. Då talade Herren till mig och genom Guds gränslösa nåd så kunde jag få bli till hjälp trots att allt tidigare hade gått sönder för mig.

Det gick snett för mig även senare. 1984 hade jag på nytt ett fängelsestraff. Det står i bibeln att då en ond ande lämnar en människa så går den ut i öknen och hämtar sju andra som är värre, och så blir det värre än vad det någonsin har varit. I början av 80-talet föll jag i knarkträsket igen och det blev värre än vad det någonsin hade varit. Efter fängelsestraffet kapitulerade jag och fick en ny begynnelse. Jag hade läst mycket om missionen och även hört ett budskap av Göran Duveskog som handlade om hur David stred mot Goliat. David sa till kung Saul att ingen må låta sitt mod falla. Det hjälpte mig.

Gud öppnade en dörr på ett mirakulöst sätt. Jag fick komma upp till Hälsingland och där fick jag förtroendet att hjälpa till i missionen. Allt var ett mirakel. Vid flera tillfällen har jag sedan varit ute på missionsfälten.

I Kenya fick jag komma in i fängelserna och vittnade för flera hundra fångar. De fick sitta på huk under solen och lyssna till mig. Dödsdömda fångar fanns bland dem. Där talade jag om vad Jesus gjorde på Golgata, att det bara är vid en gräns som satan inte kan komma åt dig och det är blodsgården. Jag fick berätta om rövaren som hängde där och bad Jesus om att han skulle tänka på honom, och jag fick vittna om mitt eget elände och om hur jag blev frälst. Vi fick bedja med många av fångarna.

I mitt arbete som jag hade genom missionsorganisationen Trosognistan, ingick det att

åka till skolorna och berätta om mitt liv med syftet att varna för droger. Vid ett tillfälle när jag hade talat om hur svårt det är för barn att växa upp i ett hem där det förekommer missbruk, kommer det en grabb fram till mig. Tårögd frågar han mig: "Leif, får jag den där traktattidningen du har där. Min pappa behöver den för han har just de problemen du talade om."

Som jag själv har blivit hjälpt så ligger det på mitt hjärta att nå dem som driver omkring i storstäderna. Jag vill gå in i den missionen, speciellt i Stockholm. Min

jag var på fängelserna så ville alla interner ha porrtidningar och liknande, men jag sa: Aldrig! Då biblioteksvagnen kom förbi, lånade jag gärna poesi och fina dikter. Jag tyckte speciellt mycket om Nils Bolanders dikt "Trasiga redskap":

*Trasiga redskap tar han i sin hand
och arbetar med i sitt åkerland.*

*Plogar som ingen vill plöja med
ställer han i ordning, denne mästaremed.*

är segraren i mitt liv. Ungdomarna som stod utefter banan och hejade på började att ropa: Heja Jesus, heja Jesus, du vinner!

Till sist vill jag berätta om en jul på Norrtäljeanstalten. Vi fick julklappar med olika gåvor, bland annat böcker. Det var Läkarmissionen som skickat ut det. Jag sträckte ner min hand i julklappssäcken och tog upp ett paket. Sedan läste jag en bok på kvällen som har gjort ett outplånligt intryck på mig, och det var boken av David Wilkerson;

Jag vill dela med mig av vad det är att få ett nytt liv med Jesus, att slippa vakna upp i synd och misär.

uppmaning till ungdomar idag är att det bästa du kan göra med ditt liv är att helt och fullt överlämna dig till Jesus. Det garanterar ett segerrikt liv. Välj nu, välj Jesus och välj för livet, en bättre vän kan du aldrig få.

Jag upplever att jag vill ta revansch i Stockholm. Jag vill dela med mig av vad det är att få ett nytt liv med Jesus, att slippa vakna upp i synd och misär. Ibland var jag på Sheraton och hade det hur fint som helst men var alldeles olycklig i mitt hjärta. När jag gick därifrån så var enda tanken att nu hoppar jag ner i Mälaren för att tvätta mig ren, men det handlade inte om utvärtes renhet. Sedan blev jag frälst och fick en ny skatt och en ny början.

Han begynte om igen! När kärlet hos krukmakaren höll på att misslyckas i hans hand, så begynte han om igen. När

*Spelar en låt på en sprucken violin
så att man aldrig glömmer melodin.*

*Blåser en revelj i ett buckligt gammalt horn
som väcker dem som sover i Törnrosalottets torn.*

*Dem som människor inte förstod
utvalde Gud i sin redskapsbod.*

*Den som i världen ingenting är
utväljer Gud i sin legohär.*

År 1985 sprang jag Stockholm Marathon för att visa att jag fått revansch. Trosognistan hade gjort iordning en t-shirt åt mig med text på ryggen om att tänka på gatubarnen. Men på tröjans framsida fanns det verkliga budskapet: "Jesus is the winner in my life" - Jesus

Korset och stiletten. Jag läste om Nicky Cruz och om hur han sa till David i New Yorks slumkvarter: -Slutar du inte att tala om den där Jesus så ska jag skära dig i tusen strimlor med den här dolken jag har i min hand. Så hotfull var Nicky. David svarade: -Gör du det, Nicky, så ska varje strimla från jorden ropa "Jesus älskar dig"! Det mötet ledde till Nickys omvändelse. Samma nåd har jag fått uppleva i mitt liv. ■

Ta va plan

**Bibelstudium
av Michael Hafsahl**

Människan med sitt liv är skapad för att ha gemenskap med Gud, och det i sig självt är oändligt mycket större än hela hans skapelse. Däri har du människans storhet.

Vi ska läsa från Hebréerbrevet:

-Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört, så att vi inte driver bort med strömmen. Om redan det ord som talades genom änglar stod fast och varje överträdelse och olydnad fick sitt rättvisa straff, hur skall då vi kunna fly undan, om vi inte bryr oss om en så stor frälsning?

Den förkunnades först av Herren och bekräftades för oss av dem som hade hört honom. Gud gav också sitt vittnesbörd genom tecken och under och många slags kraftgärningar och genom att dela ut den helige Andes gåvor efter sin vilja. Det är inte under änglar han har lagt den kommande världen som vi talar om.

På ett ställe har någon vittnat: "Vad är en människa, eftersom du tänker på henne, eller en Människoson, eftersom du tar dig an honom? En liten tid gjorde du honom ringare än änglarna, och du krönte honom med härlighet och ära."

"Allt har du lagt under hans fötter." När han lade allt under honom, utelämnades inget, allt skulle vara lagt under honom. Ännu ser vi inte allt vara lagt under honom. Men Jesus, som för en liten tid gjordes ringare än änglarna, honom ser vi nu krönt med härlighet och ära därför att han led döden. Genom Guds nåd skulle han smaka döden

i allas ställe.

Ty när Gud, för vilken och genom vilken allting är till, skulle föra många söner till härlighet, måste han fullkomna honom genom lidanden, han som för dem till frälsning (Hebr 2:1-10).

Den här texten har talat väldigt till mig. Jag tycker att jag har sett något fantastiskt i den, och ska försöka förmedla det. Hebréerbrevets författare börjar med en varning:

"Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört, så att vi inte driver bort med strömmen" (Hebr 2:1).

Uppenbarligen finns det alltså en risk att driva bort. Om det inte hade funnits en sådan risk, skulle han inte ha varnat oss för det. Men han skriver så. Ta fasta på det, så att ni inte driver bort med strömmen. Det är inte svårt att förstå bilden han ställer fram. Jag tänker mig en båt, som har släppt ankaret, och sakta driver iväg med strömmen. Kanske den som är ombord inte ens har märkt det. Det går så sakta och fint nedför vattnet där man driver iväg. Man vet inget av det som händer. Man kan undra vad det här

Det finns krafter som vill beröva oss på det vi har hört, det vi har lärt; kunskapen om Kristus.

ra på Guds för dig!

betyder i praktiken. Vad är det han varnar för, egentligen? Det kan vara många ting som vill dra oss bort från det vi har hört. En enkel sak. Det kan exempelvis vara tiden. Det går några år, och vi tycker att vi känner till evangelium, utan och innan. Vi vet vad det handlar om, vi känner till teologin, det går på ren rutin. Så tappar man förståelsen av det vi har hört och måste ta fasta på. Innan vi vet ordet av, har strömmen fört oss bort. Plötsligt vaknar du till och tittar ut. Nu är du inne på ett nytt område, ett nytt landskap och känner inte igen dig längre. Tiden har gått, och man har drivit bort med strömmen. Det är något som är okänt. Man kanske till och med är på väg mot en skummande fors.

Vi kan ta som exempel stora väckelserörelser. Det har funnits genuina väckelserörelser som har berört tusentals människor. Så har tiden gått, och man har inte tagit vara på ordet att ta fasta på det man har hört. Man upplever att man drivit bort från gemenskapen med Kristus. Man har förlorat den första kärleken. Man kan till och med samarbeta med det man tidigare varnat för. Katolska kyrkan, exempelvis.

-Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört...

Hebréerbrevets författare inbegriper sig själv i den här varningen. Vi måste ta fasta på... Vi förstår att om denne lärare, som kan skriva ett så fantastiskt brev till den här församlingen, om han kan inberäkna

sig själv i den här varningen, Så mycket mer även vi, syskon. "Vi måste se till att vi inte driver bort med strömmen" då förstår vi att detta talar också till oss. Det finns något av oändligt värde som vi aldrig får gå miste om, aldrig driva bort ifrån.

Jag nämnde *tiden* som ett exempel.

profeten som kom inför kung Ahab och talade om att han hade blivit satt att vakta en fånge, men fången kom undan. Och så säger han till sitt försvar:

-Nu hände sig medan din tjänare hade att syssla än här och än där, att mannen kom undan (1 Kung 20:40).

Han hade en uppgift som var viktig, och

Genom Jesus Kristus har Gud nu i den sista tiden talat till oss. Han som utstrålar Guds härlighet, ja, som *är* Guds härlighet.

Det kan vara alla dessa små, ofarliga saker som vi gör hela tiden. De kan driva oss bort från det som är essentiellt och viktigt. Alla dessa dagliga bekymmer, alla dessa ting vi måste göra. Någonting som efterhand gör att vi tappar fokus på det som är viktigast. Tänk när det börjar snöa. En liten snöflinga här och en snöflinga där. Det är inte så farligt, inget att bry sig om. Men när det blir tillräckligt många snöflingor, då blir det ändå svårt. Efter en stund blir det halt, svårt att se, svårt att gå. Det blir svårt att hålla sig på vägen, och när det kommit tillräckligt mycket snö, stannar allting upp. Det kan vara dessa små saker.

-Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört, så att vi inte driver bort med strömmen.

Du kommer kanske ihåg historien om

det var att vakta den här fången. Men han hade så mycket att hålla på med. Än här och än där, och fången kom undan. Så mycket att syssla med, att det viktigaste försvann.

-Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört, så att vi inte driver bort med strömmen.

Jesus säger så här till sina lärjungar:

- Kom med mig till en öde plats där vi kan vara ensamma, och vila er lite (Mark 6:31).

Kanske behövs det någon tid i ensamhet med Herren, så man inte går miste om det som är mest väsentligt. Låt oss så mycket mer ta fasta på... Det finns krafter som vill beröva oss på det vi har hört, det vi har lärt; kunskapen om Kristus. När Or-

det är sått, kommer små fåglar som vill plocka med sig det vi har hört. Vi måste ta fasta på det vi har hört, jaga bort fienden, hålla fast kunskapen om Kristus. Är det inte just därför vi samlas dessa konfessionsdagar? Vi får lägga åt sidan alla de dagliga sysslorna och koncentrera oss på Jesus Kristus, koncentrera oss omkring hans Ord och gemenskapen med Jesus. Vi får sätta oss ned vid hans fötter och höra honom tala, vi får lyssna till hans ord och hans budskap. ”Så mycket mer ta fasta på...” Det är en aktiv handling. Att ta fasta på någonting. Ge akt på, heter det i min norska bibel. Koncentrera oss omkring.

Så går vi tillbaka till Hebréerbrevet, för den här versen börjar med ordet ”därför”. Alltså finns en orsak till att vi ska ta fasta på det vi har hört. ”Därför måste vi så mycket mer ta fasta på...” Det pekar bakåt på det den här författaren har skrivit innan. Det är en presentation av Kristus, om hur fantastisk han är. Vi går till första kapitlet och läser från början:

-Sedan Gud i forna tider många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son. Honom har han insatt till att ärva allting, och genom honom har han också skapat världen. Sonen utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen och uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Och sedan han utfört en rening från synderna, sitter han nu på Majestätets högra sida i höjden (Hebr 1:1-3).

Vilken fantastisk Jesus han presenterar! Han säger: Det här är Guds son! Han ställer inte fram några bevis för att Jesus är sonen. Brevet är skrivet till hebréer som trodde att Jesus var Guds son, att Jesus var Messias, så det tar han som en självklar utgångspunkt. Han talar om Sonen och förklarar för oss hur stor Jesus är. Han börjar med att deklarerar att Jesus är Guds son, och då är han givetvis större än alla de som i forna tider många gånger och på många sätt har talat till fäderna. Han är större än Mose, större än profeterna, större än prästerna. Han är den profeterna

talat om många gånger och på många sätt. Och så säger han så här: ”genom honom har han - alltså Gud - också skapat världen. Därför måste vi så mycket mer ta fasta... Det är sonen det handlar om. Det är honom vi fått kunskap om och därför måste vi så mycket mer ta fasta... Och så säger han: ”Han uppehåller allt genom

fasta på det vi har hört.

Vi återvänder till andra versen, där han säger: ”Honom (alltså Jesus) har han (alltså Gud) insatt att ärva allting.” Det är belysande. Han talar om Sonen. Om man är son, är man arvinge. Det stora och fantastiska i Hebréerbrevet är undervisningen om hur Jesus är arvinge.

Utanför den etablerade religionen, utanför prästerskapet, där finns en liten grupp människor som endräktigt församlas omkring Ordet, och som får hälsningen: Se till att ni tar vara på det ni har hört.

sitt mäktiga Ord.” Om du vill kan du lyssna på vetenskapen. Den påstår att det finns lagar för hur allt hänger ihop. Solen kommer att fortsätta lysa, jorden kommer att fortsätta snurra runt sig själv och runt solen, månen kommer att gå sin bana och universum är någon sorts evighetsmaskin – det bara rullar på av sig självt! Jag vågar påstå att så är det inte, därför att bibeln säger att Han uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Vilken mäktig presentation av Jesus! Det är vad bibeln lär, och så får vetenskapen påstå precis vad den vill. Jag håller fast vid vad som står i bibeln. Han uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Han talar om hur skapelsen var fallen i synd och behövde en förlösare, och så presenterar han Jesus, och då säger han så här:

-Och sedan han utfört en rening från synderna, sitter han nu på Majestätets högra sida i höjden (Hebr 1:3).

Vilken Mästare vi har! Han sitter på Faderns högra sida i höjden! Han har utfört en rening. Han är mer än prästens tjänst. Prästens tjänst i templet måste upprepas om och om igen, men om Sonen säger han: Nu har han satt sig på majestätets högra sida i höjden. Det talar om ett fullbordat verk. Allt är klart! När prästen tjänade i templet fanns ingen plats där han kunde sätta sig ned och vila. Det var ett ständigt arbete. Men om Sonen heter det: Han har utfört en rening från synderna, och nu sitter han på Faderns högra sida i höjden. Vilken Jesus han presenterar för oss! Därför måste vi så mycket mer ta

Men det är något mer, eftersom han inte presenteras bara som den enfödde sonen, utan som den förstfödde. Där finns en stor skillnad i presentationen av Kristus. När han kommer in i världen är han den enfödde.

-Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son (Joh 3:16).

I och med försoningen blir han den förstfödde. Egentligen är det inget märkligt med det heller. När jag föddes, var jag en tid den enfödde sonen till min mor och far. Men tiden gick, och jag fick syskon. Då var jag inte längre den enfödde, men jag var fortfarande den förstfödde. Hebréerbrevets författare beskriver Jesus för oss som den förstfödde. Han är den förstfödde bland många bröder. Förstfödsförlåten är hans. Han är först i härlighet, först i makt, först i kunskap. Men så heter det i vers 9:

-Därför, Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder.

Det finns medbröder, det finns medarvingar! Och Kristus-presentationen slutar inte med det. Det finns något oerhört viktigt här. Sonen utstrålar Guds härlighet, heter det. I 1917 års översättning står det: ”Och eftersom denne är hans härlighets återsken” (v 9).

I 2 Moseboken 16:10 läser vi:

-När sedan Aron hade talat till hela Israels menighet, vände de sig mot öknen, och se, då visade sig HERRENS härlighet i molnsken.

Det var alltså inte detsamma som moln-

skyn. I molnsken visade sig Herrens härlighet. Vi går vidare till kapitel 24, och läser i vers 16:

-HERRENS härlighet vilade på Sinai berg och molnsken övertäckte berget i sex dagar, men på sjunde dagen kallade han på Mose ur skyn.

Alltså; Herrens härlighet har ett personligt pronomen; *han* kallade på Mose ur skyn. Jag tror du förstår vad jag vill komma till, om vi fortsätter till Hesekiels första kapitel:

-Ovanför valvet över deras huvuden syntes något som liknade en tron gjord av safirsten. På det som liknade en tron satt en gestalt som såg ut som en människa. Och jag såg något som liknade glänsande malm, omgivet runt omkring av något som liknade eld, från det som tycktes vara hans höfter och ända upp. Och neråt, från det som såg ut att vara hans höfter, såg jag något som såg ut som eld omgiven av ett sken. Skenet syntes runt omkring som bågen i skyn en regnig dag. Detta var den syn som liknade HERRENS härlighet (Hes 1:26-28).

Detta var den syn som liknade Herrens härlighet! Här beskriver han Herrens härlighet som en människogestalt som sitter på något som liknar en tron. Herrens härlighet i Gamla testamentet är inte bara som en vacker gloria eller något ljussken. Herrens härlighet är en person, och den här personen ser man inte, därför att han är omgiven av en sky. Han ser ut som en förtärande eld. Men den härligheten är ett vittnesbörd för Israel om att Gud är mitt ibland dem. Mose ber: Låt mig få se din härlighet, och han får se den bakifrån. Det heter så här hos profeten Jesaja: "Ett beskrämmande tackelse skall vila över all dess härlighet" (Jes 4:5). Men – och då kommer löftet, det skall komma en tid då allt detta skall förändras för alltid. I Jesaja 40, trösteboken, heter det så här:

-HERRENS härlighet skall uppenbaras, alla människor skall tillsammans se den (Jes 40:5).

Pris ske Gud, det är löftet! När vi kommer in på det nya förbundets mark, möter vi Johannes som sätter sig ner och skriver sitt evangelium. Han är 90-95 år, en gammal kämpe. då han skriver sitt evangelium. Och så tänker han sig tillbaka 50-60 år i tiden

då han fick se Jesus, och så brister han ut: "Vi såg hans härlighet!" Det här är löftet. Herrens härlighet ska uppenbaras! Ordet blev kött och tog sin boning ibland oss. Och vi såg hans härlighet. Pris ske Gud! Vilken Kristus som presenteras för oss! Genom honom har Gud nu i den sista tiden talat till oss. Han som är insatt att arva allting. Han, genom vilken han har skapat världen, han som utstrålar Guds härlighet, ja, som *är* Guds härlighet. Han som efter att han utfört en rening från synden nu sitter på majestätets högra sida i höjden. Vilken Jesus vi har! Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört. Vilken uppmuntran till oss! Vi som har tagit vår tillflykt till Kristus, vilken Mästare vi har, vilken härlighet han äger!

-All nåds Gud, som har kallat er till sin eviga härlighet i Kristus (1 Petr 5:10).

Vilken uppmuntran det här måste ha varit för dessa hebreiska bröder som fick det här skrivet till sig. Kanske man tyckte att man förlorat en del. Man hade inte

längre praktiken i templet. Man hade inte längre offertjänsterna eller prästerna i sin ståtliga skrud. Nu samlades man ofta i all enkelhet i hemmen. Så kom det här brevet till dem med en fantastisk presentation av Jesus. Här är vad som är förmer än templet! Här är vad som är förmer än Salomo, här är vad som är förmer än allting annat. Ni har en Kristus, mina vänner, se till att ni tar fasta på det ni har hört!

Man kan undra: Vad har templet för härlighet? När templet invigdes, heter det att Herrens härlighet uppfyllde templet. Herrens härlighet var där. Om vi går tillbaka till Hesekiel så kommer Hesekiel med en profetia och säger:

-Men HERRENS härlighet höjde sig från keruben och flyttade sig till husets tröskel (Hes 10:4).

-Och HERRENS härlighet flyttade sig bort från husets tröskel och stannade över keruberna (v 18).

-Då lyfte keruberna sina vingar och hjulen följde dem, och härligheten från Israels Gud var över dem. HERRENS härlighet höjde sig och lämnade staden och stannade på berget öster om staden (Hes 11:22-23).

Det var en profetia om vad som skulle hända med Guds hus, och vad som skulle ske med dess härlighet. Herrens härlighet höjde sig och lämnade.

Vi möter uppfyllelsen i Nya testamentet. Vi möter Jesus vid många tillfällen i templet. Första gången när han bärs fram i templet, kom gamle Simeon stormande, ledd av Anden. Anden hade för honom uppenbarat att han inte skulle smaka döden innan han fick se Guds Smorde. Och den dagen då Jesus bars fram i templet, då kom han, driven av Anden in i templet, och så ser han Herrens härlighet i detta lilla barn, och lovprisar Herren som har sett till sitt folk. Det är Herrens härliga återsken som är i templet. Vi möter Jesus som tolvårig pojke i templet där han sitter och pratar med de skriftlärde. Man häpnar över hans svar på de frågor man har. Det är Herrens härlighet som är i templet. Vi möter honom när han som vuxen driver ut alla som köpte och sålde i templet. "Mitt hus skall kallas ett bönehus..." Ännu är det hans hus. Mitt hus, platsen för Herrens härlighet. Men så läser vi om

Simeon såg Herrens härlighet i detta lilla barn, och lovprisar Herren som har sett till sitt folk.

hans uppgörelse med fariséerna och de skriftlärde. I Matteus 23 klagar Jesus över Jerusalem:

-Se, ert hus kommer att stå öde (v28).

Nu säger han inte längre *mitt* hus, min Faders hus, platsen för min härlighet. Nu säger han: *Ert* hus kommer att stå öde. Det är fruktansvärt, vilken dom. Och så lämnar han templet. Det heter så här i första versen nästa kapitel:

-När Jesus lämnade templet...

I 1917 års översättning står det: "Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen." Det var Herrens härlighet som lämnade templet. Då återstod bara ett tomt hus. Ikabod. Härligheten är borta. Det är en tom form, det som en gång hade Guds härlighet. Nu är det bara formen som är kvar. Det är inget liv, ingen härlighet. Ikabod.

Men utanför detta etablissemang, utanför den etablerade religionen, utanför prästerskapet, där finns en liten grupp människor som endröktigt församlas omkring Ordet, och som får hälsningen:

Se till att ni tar vara på det ni har hört, därför att det är något fantastiskt, det är Herrens härlighet man talar om. Man hade inga ståtliga kyrkor eller tempel, man hade inga utklädda präster, men man kom tillsammans varje dag i endröktig gemenskap omkring Ordet. Man hade allting gemensamt när man samlas, och i sin mitt har man Jesus Kristus; han som är Herrens härlighet. Man bryter brödet man håller måltid med varandra i jublande, innerlig glädje, heter det i Apostlagärningarna. I jublande, innerlig glädje, därför att man hade Jesus mitt ibland sig, pris ske Gud! Och man höll troget fast vid apostlarnas lära och gemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. Och i sin mitt har man Sonen som utstrålar härlighet. Vilken Jesus som presenteras för oss! Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört.

Våtervänder till Hebréerbrevets andra kapitel, och läser i tredje versen:

...hur skall då vi kunna fly undan, om vi inte bryr oss om en så stor frälsning?

Det står inte om vi nekar att ta emot en sådan frälsning. Inte heller om vi kämpar

emot en sådan frälsning, utan det är på den här nivån: "om vi inte bryr oss om en så stor frälsning? Flertalet av mina engelska bibelöversättningar använder ordet "om vi negligerar en så stor frälsning". Så allvarligt är det, när vi erbjuds en sådan frälsning, med en sådan Herre, med en sådan Mästare. En så stor frälsning. Hur ska vi då kunna fly undan?

Hebréerbrevets författare tar oss med till Psalm 8:

-Vad är en människa, eftersom du tänker på henne, eller en Människoson, eftersom du tar dig an honom? En liten tid gjorde du honom ringare än änglarna, och du krönte honom med härlighet och ära. Allt har du lagt under hans fötter (Hebr 2:6-8).

När jag läser en sådan text, får jag två tankar. Den ena är: Så liten människan är. Och den andra är: Så stor människan är. Jag ska förklara.

att ha gemenskap med Gud, och det i sig självt är oändligt mycket större än hela hans skapelse. Däri har du människans storhet. Och man kan undra om vi som är människor kan ta reda på vad som är Guds plan genom att söka efter den? Kan vi förstå Guds plan, om den uppenbaras för oss? Ja, det kan vi! Han har genom sin Son i den sista tiden talat till oss om Faderns planer för människan, pris ske Gud!

-Sedan Gud i forna tider många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son (Hebr 1:1-2).

Och Sonen har för oss uppenbarat Guds planer för människan, pris ske Gud! Och detta möter oss i andra kapitlet, vers 10:

-Ty när Gud, för vilken och genom vilken allting är till, skulle föra många söner till härlighet...

Vilken stor frälsning, vilken stor Messias och Frälsare vi äger! I evigheten ska hans bröder, hans brud, lovsjunga honom.

-När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har skapat, vad är då en människa ... (Ps 8:4-5).

Så liten! Så obefintlig! Universum i all sin prakt – vad är då en människa? Jag ser framför mig David ute på Betlehemsmarken, när han får se Guds stjärnhimmel stråla fram i all sin härlighet. Han sitter där tillsammans med sina får, så liten mot universums oändlighet. Och så kommer den här tanken: Vad är då en människa? Du har stjärnorna, du har månen, du har alla planeterna. Natt efter natt är de där. Generation efter generation, de har inte förändrats. Vad är då en människa? Du har den förblivande skönheten däruppe. Så långt över människans små problem och sorger har du hela Guds skapade himmel. Så långt över allt vad vi är. Så fjärran. Så enormt. Jag förstår att David kände sig liten. Vad är då en människa?

Jag har tänkt på detta, och kommit fram till att storlek är inte detsamma som storhet. Det är skillnad på storlek och storhet. Och det är skillnad på varaktighet och liv. Där har du skillnaden mellan universum och människan, och kan fråga en gång till: Vad är då en människa?

Människan med sitt liv är skapad för

Pris ske Gud, det här är Guds plan för människorna! Han skulle föra många söner till härlighet! Vem kan säga hur stor den skaran är?

Johannes skådar skaran i sin vision, och han säger att det är en skara som ingen kan räkna. Det är resultatet av Guds plan att föra många söner till härlighet. Det är församlingen, det är hans brud, och det är hans plan redan från början. Gud skapar i begynnelsen himmel och jord. Syftet med hans skapelse, hans plan är att föra många söner till härlighet. Där ser du människans storhet framför skapelsen:

-När jag ser din himmel.... vad är då en människa? Jo, det är Guds plan här i tiden att föra många söner till härlighet. Långt innan skapelsen ens var ett faktum, utvalde Gud oss i Jesus Kristus. Och när Adam stod upp i Edens lustgård, då var han skapelsens krona. Han var satt att regera och styra, krönt med härlighet och ära. Han hade tillgång till Livets träd, han var skapad för att ha gemenskap med honom.

Människan föll i synd. Hon kom så långt från Guds plan som det var möjligt

att komma. Guds plan var att han skulle föra många söner till härlighet. Men nu var människan bortdriven från Gud och från gemenskap med honom. Man tycker att orden i Psalmen passar inte. ”En liten tid gjorde du honom ringare än änglarna,” och du krönte honom med härlighet och ära. Då ser man på sig själv och tycker att det där passar ju inte in på oss. Men Gud hade en plan, jag säger det en gång till, därför att det är vårt enda hopp. Gud hade en plan. Ty när Gud, för vilken och genom vilken allt är till, skulle föra många söner till härlighet, då sände han sin egen son. Den förstfödde, pris ske Gud! Det är Guds svar till människans behov. Människan behövde en förlossare. Och Lammet var slaktat redan innan världens grund var lagd. Istället för att vi ska se på oss själva, så säger Hebréerbrevets författare så här:

-Men Jesus, som för en liten tid gjordes ringare än änglarna, honom ser vi nu krönt med härlighet och ära ...(Hebr 2:9).

Han är en fullkomlig människa, som människan var tänkt att vara. Och han är den förstfödde bland många bröder. När han igen stiger upp till himlen, för han mänsklighet in i gudomen. Och Stefanus säger medan stenarna haglar över honom: ”Nu ser jag himlen öppen, och jag ser en Människoson stå på Faderns högra sida i höjden.” Jesus ser vi nu krönt med härlighet och ära. Han som är vår frälsnings hövding.

Vilken fantastisk frälsare vi äger! Han smakade döden i allas ställe, men nu ser vi honom krönt med härlighet och ära. Låt oss fästa blicken på honom, och låt oss ta fasta på det vi har hört. Det är han

som skulle föra många söner till härlighet. Det är inte *många* i motsats till *alla*; som om det skulle finnas en begränsning i Kristus. Det är *många* i motsats till *få*. Eller många i motsats till den ene. Den förstfödde. Många är något man inte kan räkna. Det är en enorm skara. Det är hans församling, pris ske Gud! Många söner som ska föras till härlighet, en skara som ingen kan räkna. Det är frukten av hans möda. Han skulle föra många söner till härlighet, han är deras hövding. Han är den ene, han är den förstfödde, framför de många.

Han kommer med en underbar proklamation i Hebréerbrevets andra kapitel, vers 13:

-Se, här är jag och barnen som Gud har gett mig.

Han är sonen, men vi får också vara söner. Han säger Far, och vi får också säga Far till vår Gud. Därför blygs han inte för att kalla dem bröder, medarvingar. Nu ska man tillsammans gå in i samma härlighet, tillsammans med honom som skulle föra många söner till härlighet.

I Efesierbrevet står att vi är satta med Jesus Kristus i den himmelska världen. Detta är församlingens framtid. Vi ska bli honom lika. Då detta förgångliga ska ikläda sig oförgånglighet, och när detta dödliga ska iklädas odödlighet, då ska Ordet fullbordas att döden är uppslukad och segern vunnen. Vilken stor frälsning, vilken stor Messias och Frälsare vi äger! I evigheten ska hans bröder, hans brud, lovsjunga honom. Man ska prisa honom med en sång som änglarna aldrig har hört. Inte väsendena, inte de äldste. Man har alltid burit fram sitt lov för Herren. Men

nu ska det inför hans tron stå en skara av många söner som är förda till härlighet. Och det är en skara som har kunskap om hur hopplös synden var, och man har kunskap om hur fantastisk försoningen var. Man har fått uppleva förlåtelse. Man har fått uppleva nåd. Och man är bunden till Kristus med ett kärlekens band på ett helt annat sätt än den övriga himmelska skaran. Den skaran har aldrig syndat, den har aldrig brutit hans bud. Man har heller aldrig haft behov av frälsning och nåd. Men nu står där en skara av många söner som är förda till härlighet.

Lyssna nu: även den yngste sonen är närmare kungen än den äldste av hans tjänare. Den minste ibland oss är närmare kungen än de tjänare som har prisat honom så lång tid. En av dessa mina minsta. Men man är knuten till Herren med detta kärleksband och stämmer in i lovsång. Lammets lovsång, pris ske Gud!

Vad är då en människa? Kristus på korset, det är måttet på en människas värde i Guds ögon. Vad är en människa? Hon är så värdefull, att Gud sände sin son att dö på ett kors. Vad är en människa? Kristus på korset är måttet på människans plats i skapelsen. Och så möter du Kristus på hans tron. Det är en profetia om församlingens värdighet i evigheten. Det är Kristus på tronen där han regerar. När jag ser din himmel, dina fingrars verk – vad är då en människa? Jo, det är Guds plan för att föra många söner till härlighet. Amen ■

forts från sid 14

Vad hände med Jesu kropp?

Tankebyggnaderna faller. Men tänk om det inte är en naturlig förklaring till uppståndelsen? Tänk om det är sant, det som Petrus förkunnade, och som människor genom 2000 år har bekant: Gud uppväckte honom från de döda!

Då är det revolutionerande nyheter! Då är synden och döden besegrad! Då finns det framtid och hopp! Och då är också hela uppståndelseberättelsen sann.

”Det var inga utstuderade myter vi följde när vi förkunnade vår Herre

Jesu Kristi makt och hans ankomst för er, utan vi var ögonvittnen till hans majestät...” (2 Petr 1:16).

Om Jesus uppståndelse är en lögn så är hela den kristna tron meningslös. Vi är beredda att luta allt vi håller som sant mot den tomma graven. Vi har inga livlinor som öppnar en flyktväg om uppståndelsen visar sig vara ett påhitt eller en inbillning. Allt beror på detta. Men den kristnes personliga upplevelse av uppståndelselivet och dess källa –

Jesus Kristus – ger oss en säker grund att stå på. Tillsammans med bibelns trovärdiga vittnesbörd och Andens inneboende vittnesbörd kan vi med frimodighet säga med aposteln:

”Men nu har Kristus verkligen uppstått från de döda, som förstlingen av de insomnade. (...) Stå därför fasta och orubbliga, mina älskade bröder, och arbeta alltid hängivet för Herren. Ni vet ju att er möda i Herren inte är förgäves” (1 Kor 15:20, 58). ■

MARAN ATA!*

Tänk – du kan påskynda Herrens dag
den stora och underbara
Då Jesus på himmelens sky
skall hämta sin blodköpta skara
Längtar du att möta din Frälsare kär
du en gång valde att följa
På försakelsens väg i glädje och tro
om ock genom eld, storm och bölja

Tidstecken visar – det lider mot natt
då arbetets tid är förbi
Ingen kan längre nås av Guds ord
man valt att i synden förbli
Men ännu det finns en kort liten tid
att fullborda kallelsens bud
En tynande veke kan åter bli
en lågande eld inför Gud

Att brinna av kärlek! – Då måste du fly
från allt som vill släcka din glöd
Blott i Hans närhet du redskapet blir
som räddar en själ från död
En fulltalig skara då snart skall nå
sin Brudgum som himmelsk brud
Om du i trohet tätt går i Hans spår
segerkransen du får av din Gud

Text: Ulla Johansson

*Arameiska med betydelsen: Du vår Herre kom!